DAN NINOIU

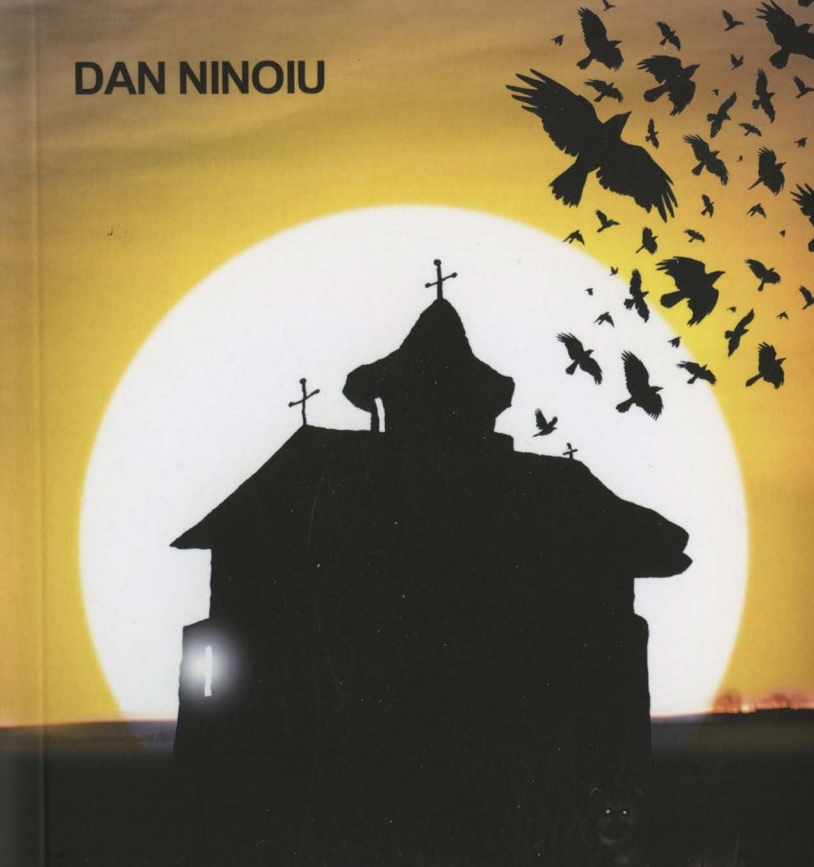

IARNA PĂSCĂLIERULUI

Colecția Science-Fiction #91

PAVCON

IARNA PĂSCĂLIERULUI

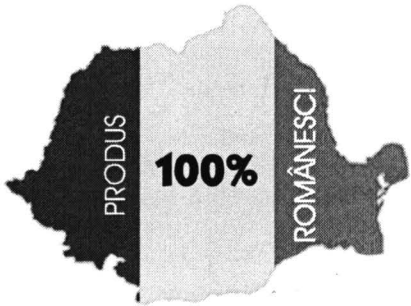

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **RELIGIOUS-FICTION** # HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

91

Dan Ninoiu
IARNA PĂSCĂLIERULUI
Povestiri

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Dan Ninoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINOIU, DANIEL TUDOR
Iarna păscălierului, povestiri / Dan Ninoiu. - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-91-8

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Viorel Pârligras**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-91-8

DAN NINOIU

Iarna păscălierului

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Iarna Păscălierului

1

Se pornise să fulguiască încă de pe la mijlocul lui Brumar, însă ninsoarea timpurie nu reprezenta, în sine, un lucru nemaivăzut pentru locuitorii acelui sat mocănesc, străjuit, de mii de ani, de semețele culmi ale munților Trascăului, de sub care izvora zglobiu pârâul Iadeșului. Până și țâncii știau că iarna se prăvălea destul de iute de peste munții cei înalți, care zgândărau cu frunțile lor poalele cerurilor. Oamenii locurilor prindeau de mici mersul naturii. Încă de când făceau primii pași în viață, învățau să deprindă meșteșugul citirii vremii ori a schimbărilor bruște de stări pe care aceasta, dintr-un capriciu oarecare, obicinuia să le mai facă. Bunăoară, într-una din zile ba ploua de rupea pământul, pentru ca în două ore soarele să-și oglindească strălucirea în boabele de apă ce se prelingeau de pe frunzele tufișurilor ori copacilor, alteori,

după o dimineață însorită și pașnică, cobora printre trunchii din pădure o viforniță însoțită de o ploaie atât de rece, încât puteai simți fiecare pală de vânt pătrunzându-te până în măduva oaselor.

Zăpada venea peste ei ca o vrajă, albă și neîntinată, încă înainte ca arborii mândri din marginea satului să rămână dezgoliți de veșmintele lor falnice de frunze. Și cum apărea în sat, cum le și troienea ulițele: ningea vârtos, acoperind toate făpturile și formele cu o mantie albă și ușoară, țesută din fire reci; mii de trupuri înghețate de fulgi, care până atunci se jucaseră grațioase prin aerul înghețat și tare, se prindeau tăcute în covorul iernii. Iară când bătrânii satului îi țineau pe ținci la povești, la gura sobei, le istoriseau că, odinioară, Baba Iarna fusese o regină tare puternică și că în fața acesteia toți oamenii de pe Pământ tremurau de frică. Doară că într-o bună zi apăreau primii ghiocei; ei bine, atunci oamenii noștri prindeau și ei un pic de curaj și uitau să se mai teamă de regina Înghețului. Și așa de rău se învrăjbise Iarna pe omenirea întreagă, pentru că nu se mai temea nimeni de ea, nici măcar copiii, că în fiecare an se făcea tot mai aspră: venea mai devreme, pe nepusă masă, și voia să plece cât mai târziu. Mai ales că (și aici înfloreau bătrânii povestea, cât să stârnească imaginația țâncilor care-i ascultau cu ochii măriți de uimire și cu băluța scurgându-li-se prin colțul gurii, să-i facă să vadă lucrurile ce le povesteau ca și când s-ar fi petrecut aievea, lângă ei) Baba Iarna își dorea cu tot dina-

dinsul ca oamenii să uite de surorile ei mai mici, dar mult mai iubite; adică de vara cea caldă, de toamna cea îmbelșugată ori de mezină, primăvara cea mereu proaspătă, cea care-o izgonea de fiecare dată. Iarna cea albă ținea să le dovedească însă tuturor că ea este cea mai puternică și că, dacă nu se tem de ea, ar trebui măcar să se înspăimânte de puterea pe care o are asupra animalelor, plantelor, copacilor – ori asupra munților cei semeți sau văilor cele adânci.

Este adevărat că, începând de pe la debutul lui Brumărel, cam în vremea în care câmpenii abia de pridideau să strângă bobul mustos de strugure și să-l mestece în poloboacele lor largi, un vânt rece, de toamnă târzie, care deseori sufla atât de puternic că te smucea din loc, le înghețа în fiece noapte noroiul și bălțile căscate pe ulițele înguste dintre case. De asemenea, nu scăpa de îngheț nici drumul în care se opinteau deseori boii de la carul vreunui țăran ceva mai înstărit, atunci când pleca cu produsele gospodăriei să și le negustorească prin orașele din apropiere, ori în care se afundau copitele cailor de la șareta mocanului sau a învățătorului din sat.

Ei bine, dintre toate neajunsurile cu care erau nevoiți să dea piept zilnic și pe care le îndurau cu suficientă tărie sufletească, sătenii recunoșteau, cu inima deschisă, că marea lor amărăciune era, pe lângă drumul cel noroios spre satul cel mai apropiat și tare anevoios de umblat pe el toamna ori primăvara, atunci când Dumnezeu uita

porțile cerurilor deschise și dădea pământului ploaie cu nemiluita, zile de-a rândul, era, așadar, lipsa unui slujitor al Domnului. Stătea proțăpită acolo, pe un dâmb mai nălțuț, în mijlocul satului, străjuind întreaga vale ca un grănicer, lipită de cele două odăițe afumate ale școalei unde țâncii satului învățau să buchisească, o mândrețe de biserică, albă și semeață, înlăuntrul căreia i-ar fi fost drag oricărui creştin să-și spuie rugăciunea și să se reculeagă.

Vechiul preot al satului, părintele Ilarie, se pristăvise de pe lumea asta cu mai bine de șapte ani în urmă. Fusese scoborât, cu mare alai, în groapa aranjată chiar în curtea bisericii, ca pentru o față bisericească ce era, iară de-atunci oamenii satului pregetaseră să mai calce pragul preasfântului lăcaș, până când îl uitară cu totul. Cununii, parastase, înmormântări ori botezuri, toate aceste evenimente, deosebit de importante pentru orice mirean, se făceau fără a mai avea parte de vreo slujbă religioasă. Dar, cum lipsa unui păstor de suflete în casa Domnului ținea de multă vreme, până într-un final oamenii fuseseră nevoiți să se potrivească situației cum puteau și ei mai bine. Așa se face că pentru unii dintre ei lipsa unei slujbe religioase, în momentele importante ale vieții, devenise o obișnuință; nu doar că uitaseră a se căi, dar continuau să își plângă singuri de milă de neajunsurile pe care le îndurau. Cu toate astea, se mai închinau atunci când treceau prin dreptul bisericii, dintr-un reflex al copilăriei, pe care nu și-l pierduseră încă, alții se mai rugau, însă fiecare

după cum se pricepea și mai ales după cum își amintea. Era puțin probabil ca unii dintre săteni să mai fi ținut minte vreo rugăciune de la un cap la altul ori să-și amintească pe de-a-ntregul cum trebuie să-și facă semnul crucii atunci când vrea să se închine: se opreau cu gestul în aer, încercând să se dumirească dacă trebuie să înceapă din dreapta spre stânga sau din stânga spre dreapta.

Și așa se face că, la doar câțiva ani de la trecerea părintelui Ilarie la cele veșnice, niciunul dintre săteni n-a mai simțit nevoia să-și îndrepte privirea către cele sfinte, ori să se gândească la Mântuitor și să-I adreseze vreo rugăciune. În ultima perioadă, nici măcar nu își doreau să încerce să aibă de-a face cu lucrurile care ar fi avut legătură cu divinitatea și, din acest motiv, deveniseră egoiști, se închideau de multe ori în sine și nu se mai ajutau unii pe alții precum o făceau odinioară. Peste capul tuturor plutea o teamă că ar putea fi văzuți de ceilalți rugându-se, dând de pomană sau ajutându-i pe cei năpăstuiți de soartă; cum ar veni, oamenii se cam fereau unii de alții.

Mai mult de-atât, cei care se obișnuiseră astfel chiar susțineau că în satul lor nici n-ar mai fi fost nevoie de prezența unui slujitor al Domnului și că, oricum, lor nu le-ar trebui, iar cei mai înverșunați rosteau, cu o umbră de iritare în glas: *„Ce atâta necaz că n-avem popă în sat? Ar trebui să-i mai dăm și lui câte ceva, să-l săturăm și pe el și pe preoteasă și pe cine-o mai veni cu el, în timp ce nouă abia de ne ajung bucatele pentru copiii noștri... Și pentru ce să îl ținem aici, printre noi,*

ca să trândăvească la soare cât e ziua de lungă și să se îmbuibe din munculița noastră?"

Alții, mai puțin îndârjiți, oameni care apucaseră să treacă pe la școală și știau a buchisi oarecât, atât cât să nu se rătăcească pe străduțele înguste ale orașelor de la câmpie, începuseră să își pună tot felul de întrebări asupra existenței, asupra substanței divine, iar apoi să dezvolte raționamente prin care să încerce să îi convingă pe ceilalți că *„cerul este sus și este plin de stele, oameni buni, vă spun eu că nu are cum să existe acolo un palat din care Dumnezeu să-și conducă Împărăția și care să steie spânzurat atâta vreme în cer și noi să nu-l vedem, nu credeți? Și apoi, oare știe cineva de-acolo, de sus, din palatul Domnului, dacă Mitru al Pușcașului a făcut fapte bune astăzi ori a dat pomană sărmanilor, sau poate că astăzi Mitru nu a păcătuit decât cu gândul, uitându-se lung după codane, iar cu fapta avea să păcătuiască mâine? D-apăi, dacă tot este să stăm și să judecăm drept, oare cine are timp și stă să le judece pe toate, oameni buni?"*

Și astfel, după multe zile de îndoială, deşi treceau mereu pe lângă minunăția de ziduri albe, frumoase şi migălos aranjate, oamenii ajunseseră ca nici măcar să nu se mai uite spre ele. Ba chiar, cu teamă, atunci când încercau sau chiar schițau gestul de a-şi face semnul crucii, mâna începea să le tremure, fruntea le asuda şi mii de gânduri negre le năpădeau mintea; așa că își înfrânau imboldul, își retrăgeau gestul și grăbeau pasul, voind să piardă cât mai repede din ochi lăcașul de cult, învinşi de o forță pe care

o simțeau superioară și în contra căreia nu aveau nicio putere de a se opune.

Zilele treceau, anotimpurile se schimbau, iar oamenii deveneau tot mai îndepărtați de cele sfinte. Nunțile ori botezurile se făceau acum fără niciun fel de solemnitate religioasă. Se găseau câțiva binevoitori care să recite, din aduceri aminte, că *Domnul a dat, Domnul a luat, în veci fie numele Domnului lăudat!*, iar cu asta terminau ceea ce ținea de slujba religioasă. Sărbatorile mari, cum ar fi Paştele, Crăciunul, Sfântul Ion ori Sântă Măria, deveniseră prilejurile cele mai nimerite pentru chiolhanuri prelungite, stropite din belșug cu palincă tare de îți pocneau urechile după fiece înghițitură. Sărbătorile creștinești treceau pe lângă săteni fără ca aceștia să aibă parte de vreo slujbă religioasă pe care s-o asculte ori de vreun preot la care să se împărtăşească și de la care să obțină iertarea păcatelor, aşa cum îi şade bine oricărui mirean pravoslavnic.

2

Numai că, în ziua în care Brumarul făcea amintită apropierea fiorului iernii, aerul înghețat al dimineții păstrându-se până la amiază, locuitorii satului avură parte de o veste care îi împărți în două: pe unii îi umplu de bucurie, pe ceilalți, dimpotrivă, îi înverșună și mai tare. Primii

spuneau că intraseră şi ei, în cele din urmă, în rândul lumii, odată cu sosirea printre dânşii, ca de nicăieri şi când era mai mare nevoia, a unui slujitor al celor sfinte. Ceilalţi spuneau că atâta le mai lipsea, încă un trândav care o să pornească pe la casele lor cu busuiocul, stropindu-i cu apă şi aşteptând câţiva crăiţari de la fiecare.

Curând, îl văzură cu toţii pe noul părinte apărând în curtea bisericii, trebăluind, aranjând într-un loc dosit, mai spre gardul de lângă drum, lucrurile care i se păreau a fi de prisos, mutând de colo-colo tot felul de unelte agricole, mai mult sau mai puţin trebuincioase, care aparţinuseră fostului preot, apoi măturând şi curăţind meticulos atât ograda, cât şi cămăruţa în care avea să stea. Părintele părea a avea cam pe la patruzeci de ani; era un om voinic, spătos şi cu o barbă neagră şi strălucitoare, care îi dădea o prezenţă impunătoare.

De unde, de neunde, preotul cel nou reuşi să găsească dosiţi prin magazie câţiva buşteni piperniciţi, acoperiţi pe-o parte cu muşchi, pe care îi sparse cu toporul, transformându-i de-ndată în lemne de foc, după care dispăru în odăiţă.

În treacăt trebuie amintit că vederea acestui slujitor al Domnului îi impresionase profund pe privitori, însă niciunul n-a simţit urcând înlăuntrul lor îndemnul de a-i da o mână de ajutor. S-au mulţumit să-l privească detaşaţi cum deretica prin curte, asistând parcă la un spectacol rar, de care nu mai avuseseră parte de foarte multă vreme.

Din casa parohială se auziră câteva zgomote înfundate, apoi părintele ieși și scutură în curte un pled plin cu cenușă. Operațiunea se repetă de mai multe ori, până când cenușa deveni tot mai puțină, iar la un moment dat se isprăvi cu totul. Își scoase apoi haina preoțească, o scutură și pe aceasta, stârnind un nor înecăcios de praf, după care se duse către o copaie în care-și păstrase ceva apă curată, pentru atunci când avea să termine cu toate cele de le avea de făcut. Acolo se clăti pe față și pe mâini, curățindu-se de negreala ce-i acoperise obrajii și gâtul, după care intră înapoi în odaie. Nu mult după aceea, pentru prima dată după șapte ani, pe hornul casei parohiale se iți, temător, un nor subțire de fum, care prinse a se îngroșa pe măsură ce vâlvătaia din soba odăii se înteți.

Într-un final, săturându-se de privit și începând să simtă tot mai abitir mușcătura gerului care se lăsase peste vale, sătenii începură să plece care înspre treburile pe care le mai aveau, care spre casele lor. *„Până la urmă,* își ziseră ei, *și popa ăsta, cum l-o fi chemând... păi da, era și el un om ca toți oamenii, așa cum suntem și noi; nu are nimic deosebit de noi, tot două mâini, două picioare, doi ochi și o gură. De ce ne-om fi holbat noi atâta la el, chiar că nu înțelegem...*" și se mirară apoi că n-o zăriseră pe prioteasă. E drept că acest aspect a fost mai întâi observat de muieri, fiindcă numai lor le umblă mintea doar la cleveteli și încuscriri, în loc să se îngrijească mai mult de bunul mers al gospodăriei. *„Dar ia mai vedeți-vă și de treaba voastră, măi oameni buni, ce, vi se*

gătară treburile de-acasă și v-ați găsit cu altele pe-aicea?" îi repezi nea Culae, om umblat la viața lui şi pe la oraş şi, drept urmare, mult mai bineştiutor decât ei într-ale rânduielilor lumii.

— *Dar poate că popa ista o fi făcând parte dintre acei păstori ai sufletelor care nu vor să-şi ia muiere, întreaga lor viață fiind menită servirii Domnului,* se trezi cugetând cu glas tare Leana Nenciului, o femeie care locuia undeva, mai spre marginea satului, aproape de păduricea mică, și venise în mijlocul satului taman de-acolo de unde stătea, minunându-se toată de apariția preotului cel nou și căscând gura la ceea ce scorneau femeile satului despre el.

O ascultară atunci sătenii și pe Leana și deteră din cap că da, aşa o fi, o avea și fomeia asta dreptatea ei, că de, stă și ea acolo, la marginea satului, și vede multă lume trecând, mai intră în vorbă cu unii, cu alții, și-acum, na, o fi auzit ba de unele, ba de altele, că n-o fi chiar așa, o neștiutoare.

Până să se lase înserarea, mai discutară ba despre unele, ba despre altele, pentru ca, treptat, să-şi piardă interesul față de situația părintelui cel nou. Drept care găsiră de cuviință că ar fi bine să-și continue sporovăiala la birtul lui Iova, până mai spre seară; și acolo ajunseră să pună țara la cale, la adăpostul unui păhăruț de palincă și a focului de sub ceaunul cu fiertură de napi, feriți de gerul care începuse să se lase peste fire.

3

Și așa trecură două săptămâni de la sosirea părintelui în satul lor. Ninsoarea încetase încă de a doua zi, zăpada foarte puțină care căzuse se topise imediat, semn limpede că pământul încă mai ținea în el ceva din căldura dezmierdătoare a toamnei, care, dacă era să se ia după calendar, abia de se încheiase. Erau primele nopți de decembrie, foarte reci, și gerul iernii se cuibărea treptat în valea satului, împresurându-le locuințele și făcând ca lemnele să trosnească în sobe. Diminețile, atunci când își începeau forfota zilnică, sătenii găseau înghețate ochiurile de apă rămase prin șanțuri; apoi, pe măsură ce zilele treceau și se afundau în luna lui Undrea, gheața devenea tot mai groasă și se încăpățâna să nu se mai înmoaie la primele atingeri ale razelor tot mai slabe de soare.

Până și noroiul de pe drumeagurile desfundate înghețase bocnă; e drept că pentru săteni asta era o veste bună, fiindcă nu-și mai afundau picioarele în clisa detestabilă, iar roțile carelor nu se mai împotmoleau în noroaie.

Natura își pregătise din timp tot ce însemna viață pentru venirea iernii, intra în hibernare ținându-și răsuflarea ca un scufundător care coboară la mare adâncime. Urma ca zăpada să se aștearnă peste toți și toate, peste natură,

peste munți, peste fânețe, să le acopere pe cele bune și rele deopotrivă, iar la primăvară, să-și reintre ușor-ușor în drepturi.

Şi tot într-o dimineață înghețată, precum erau toate în căldarea văiogii mărginite de munții Trascăului, îl putuseră vedea oamenii pe bătrânul Neculai Mereuț, cel care fusese în tinerețea lui pădurar, intrând în curtea bisericii, făcându-şi semnul crucii pe trepte şi păşind apoi hotărât în Casa Domnului.

La nici un ceas distanță ieșise înseninat, cu o atitudine pioasă și ținând în mâini o lumânare, împreună cu părintele, sporovăind puțin, după care își luase rămas bun, se retrăsese cu spatele, se mai închinase de trei ori cu fața spre intrare și apoi plecase.

Iar din acea clipă, oamenii au simțit, parcă în aerul tare al dimineții, că în sătucul lor, unele lucruri, poate chiar viețile lor, urmau să se schimbe definitiv.

Mai pe seară, strânși în birtul lui Iova, au încercat să-l descoasă pe moș Mereuț şi să afle de la dânsul noutățile. Bătrânul nu le-a putut spune însă prea multe despre noul părinte sau, cel puțin, nu atât de multe pe cât doreau ei. În afară de faptul că urma să i se spună părintele Nicodim şi că venise de departe, de la Râmeț, special pentru a nu lăsa întreg satul pe mâna Diavolului, alte amănunte nu le-a mai putut da.

— *Cum adică, moșule, să nu lase satul pe mâna Diavolului,* se mirară sătenii. *Ce-a vrut să spună părintele cu asta?*

— *Voi nu știți, dar mie, părintele Nicodim mi-a spus așa...* și aici moș Neculai făcu o pauză tainică, plin de importanță, ținând să accentueze fiecare cuvințel. *Mi-a spus că Necuratul se ascunde printre oameni și din cauza asta o să-i cheme pe dânșii la biserică, pe rând, pentru a sta de vorbă cu ei, să-i îndemne să se îngrijească de cele sfinte.*

— *Fugi de-aci, bre unchește, că ai băut nițel cam mult și ți-au plecat mințile peste munți, cu sorcova,* îi râseră aceștia în față. *Păi cum să stea Diavolul aici, la masă, să beie cu noi, că doară nu suntem orbi și l-am vedea mintenaș.*

— *Să nu credeți că l-aș lăsa pre Diavolul să intre în birtul meu și să bea ceva,* interveni și Iova, auzindu-le discuția.

— *Desigur,* se hlizi hâtru Culae, *nici n-ar avea cum, ar trebui să știe că tu nu dai nimica pe datorie, Iovule.*

— *Dacă nu are la el firfirei să-și plătească ce-o be, apăi poate să fie el cine-o fi,* mai spuse revoltat Iova. *Îl dau dracu de nu se vede, luați voi aminte aici!*

— *N-aveți minte deloc în căpățânile voastre,* le răspunse bătrânul. *Părintele Nicodim mi-a spus că așa precum îl găsim pe Domnul în noi, tot așa, în noi poate sălășui și Diavolul, că doară nu are să-și ia înfățișarea sa de drac mirosind a pucioasă și să umble printre oameni. În fiece om sălășuiește un spirit bun și un spirit rău, diavolesc, că de-aia mai suntem împinși în ispită și păcătuim câteodată... Dar dacă știi că ai făcut păcate și te căiești, asta înseamnă că Dumnezeul din noi l-a învins pre cel viclean și atunci trebuie să ne gândim cum să nu mai cădem în păcat și a doua oară.*

4

Iar în zilele ce-au urmat sosirii în sat a părintelui Nicodim, deși între timp ninsese, iar drumurile erau înzăpezite, acesta își ținu promisiunea făcută sătenilor, prin mijlocirea bătrânului Mereuț, aceea de a trece pe la fiecare în parte, pentru a le aduce în casă bucuria sărbătorii Nașterii Domnului. Cei mai mulți dintre săteni n-au găsit de cuviință să-i deschidă nici măcar poarta, însă părintele nu a așteptat prea mult în dreptul ogrăzii lor, ci le-a făcut semnul crucii către casă, stropindu-le apoi curtea cu apă sfințită, după care a trecut la următoarea gospodărie.

La câteva zile de când pornise cu Crăciunul prin sat, la uşa bisericii a fost adusă, de bărbatul ei și alți doi vecini, care săriseră să dea o mână de ajutor, o femeie care bolea încă din toamnă, Măria lui Verteş. Nimeni nu știa ce avea, ci doar că zăcea la pat, vlăguită, că refuza să mănânce și că, din când în când, bolborosea cuvinte într-o limbă pe care nimeni nu o înțelegea.

Erau oamenii curioşi până peste poate de ce se întâmpla înlăuntrul bisericii, dară niciunul dintre ei n-a avut curajul să pătrundă nici măcar în curte. S-au mulțumit să stea buluc unul într-altul, agățați de ulucile gardului, să privească de-acolo și să ia aminte la ce urma să se întâm-

ple, considerându-se astfel la adăpost de orice lucru rău care s-ar fi petrecut de partea cealaltă. Iar când, la un moment dat, din biserică se auzi un țipăt neomenesc, îngrozitor și prelung – și tot atunci, parcă de nicăieri, un corb negru-tăciune își luă zborul de pe turlă, înălțându-se croncănind spre cerul plumburiu –, sătenii buluciți la gard fură cuprinși de frică și se împrăștiară iute care-ncotro.

După o jumătate de ceas, câțiva, mai mult curioși decât curajoși, au revenit și au început să-și facă de treabă prin preajmă, preumblându-se fără noimă pe lângă gardul bisericii, până la asfințitul soarelui. Atunci i-au văzut pe Simion și Maria ieșind împreună, cuvioși, ținându-se de braț unul pe celălalt, purtând fiecare câte o lumânare aprinsă într-o mână și o cruce din lemn în cealaltă. În urma lor pășea încet părintele Nicodim, cu un aer protector, călăuzindu-le pașii și luminându-le drumul cu o făclie uriașă.

După întâmplarea asta, sătenii au început să se gândească tot mai des la cele sfinte, motiv pentru care, în ziua de Crăciun, vreo douăzeci de suflete s-au adunat la biserică, să asculte slujba Nașterii Domnului. Iară la finalul ei se pomeniră cu birtașul Iova că apăru în ușa bisericii, purtând pe brațe pe Nicolae, copilul lui cel mijlociu, cel care în ajun se făcuse palid, căzuse la pat și nu mai putuse umbla. Îl așezară lângă alcov și pe dată părintele Nicodim începu să-i citească dintr-o carte pe care o scoase din spate, din altar. Și dintr-odată toți s-au spăimântat când

l-au auzit pe copil vorbind repede, cu glas de bărbat în toată firea, într-o limbă necunoscută; apoi au văzut cum brusc încep să-i curgă bale din gură şi cade şi se lăţeşte peste podeaua din lemn a bisericii, într-un gest imposibil de a se împrăştia în cât mai multe direcţii şi de a scăpa de incantaţia înfricoşătoare a părintelui.

Doar că atunci grozav a bătut popa din picior, iar corpul micuţului a început pe dată să tremure, ca şi cuprins de friguri; mai apoi, a prins părintele a rosti rugăciunea şi porunci de trei ori la rând Necuratului, cu o voce tunătoare, să iasă din trupul firav al copilului, spre lumină. Abia la capătul celei de-a treia porunci, când deja tensiunea oamenilor atinsese punctul culminant, copilul scoase un ţipăt scurt, urmat de o horcăială în care s-au distins mai multe voci, şi pe loc a leşinat, în timp ce un câine negru se strecură printre picioarele lor şi fugi din biserică schelălăind lugubru. Pe copil îl aduseră imediat în simţiri şi tare se mai mirară părinţii săi când văzură că e mult mai bine, că poate să umble şi că nu-şi aminteşte nimic din ce i se întâmplase din ajun şi până atunci. Iar părintele, cu ochii strălucind de bucurie, rosti către toţi cei prezenţi: *„Aşa a luptat Domnul să-l alunge pe Necurat de pe suprafaţa Pământului şi aşa se va întâmpla de fiecare dată când acesta se va amesteca în viaţa oamenilor. Amin!"*, după care îi îndemnă să meargă la casele lor, să spuie ce au văzut şi să nu uite să se roage mereu către Domnul întru iertarea păcatelor, atât cele cu voie, cât şi cele fără de voie.

5

După Bobotează, răstimp în care a trecut iarăși pe la casa fiecărui creștin din sat, purtând cu dânsul apă sfințită și tămâie, părintele Nicodim și-a continuat truda pe care o începuse încă de la sosirea în sat. Și deși încă mai erau săteni care refuzau să-l primească în casele lor ori se ascundeau când îl vedeau, părintele continua să meargă săptămânal printre oameni, întrebându-i de nevoile pe care le aveau, stând de vorba cu ei și povățuindu-i atunci când aceștia îi cereau sfatul, îndemnându-i să vină la biserică, unde *„vor afla liniștea sufletească și vor găsi adevărata învățătură creștină"*, după cum îi plăcea lui să spună.

Se dusese vestea și prin satele din jur că părintele avea darul de a scoate pre Necuratul din oameni, așa că, până să dea colțul ierbii, popa Nicodim se pomeni că îi calcă pragul casei Domnului o liotă care aducea cu sine, pe brațe, vreo patru-cinci inși bolânzi, care nici măcar nu se puteau ține pe picioare. A fost o seară lungă și grea, însă părintele a izbutit până la urmă, după înflăcărate rugăciuni și înfricoșate porunci, să alunge duhul cel rău din fiecare, înzdrăvenindu-i și povățuindu-i apoi, atât pe ei, cât și pre purtătorii acestora, ca de-acum înainte să nu se mai depărteze de la calea dreaptă a Domnului și să nu lase să-și facă loc în inimile lor îndoiala ori răutatea.

Și de fiecare dată când Necuratul ieșea din păcătos, de atâtea ori fie un corb, fie un câine negru părăsea speriat curtea bisericii și dispărea în lumea largă.

În lunile de iarnă grea care-au urmat Bobotezii, a trudit din greu părintele, ba cu oamenii, ba cu corvoada bisericească la care se înhămase încă din prima clipă.

De o singură bucurie părea să fi avut parte, în lunile de iarnă: era fericit că reușise să stârpească sâmburele necredinței în Dumnezeu din sufletul și din mintea oamenilor, și astfel își întorsese fața spre cele sfinte mai bine de jumătate din sat. Mai mult de-atâta, locuitorii așezărilor dimprejur băteau drumurile înzăpezite ale Apusenilor și veneau de departe ca să-și găsească la dânsul alinare duhovnicească, ba unii veneau cu noaptea în cap și așteptau în frig ca să le citească părintele din cartea aceea a lui, să îi țină departe de atingerea blestemată a Diavolului.

Într-o bună seară de iarnă, la mai bine de două săptămâni după ce săvârșise cu lucrarea de a aduce Boboteaza în casa fiecărui sătean, se pomeni în ușa bisericii cu o familie de mocani ce nu păreau a fi de-ai locului, ci veniseră, probabil, de dincolo de culmile muntoase. Purtau pe brațe o fătucă de cel mult cincisprezece ani, cu mâinile legate nepriceput la spate și acoperite de o pătură, și care în loc să se zbată, așa cum făceau toți cei pe care Necuratul îi avea sub stăpânire, avea un zâmbet larg, luminos, privind cu seninătate la forfota pe care oamenii o iscau în jurul ei.

„— Ajută-ne pre noi, părinte, glăsui femeia, *căci tare necăjiți mai suntem cu fata aceasta a noastră. De o bucată de vreme nu mai e cum era înainte și nu știm ce i s-a întâmplat și de unde, însă pare a fi stăpânită de un demon așa de rău, cum nu s-a mai văzut până acum."*

„— Dar ce se întâmplă cu ea, cinstiți creștini dumneavoastră? îi întrebă cu glas molcom părintele Nicodim, privindu-i nedumerit, căci păreau a fi oameni înstăriți și citovi la cap. *Cum aș putea eu oare să vă ajut, dacă nu știu ce vânt vă aduce la mine?"*

„— Vânturi rele, părinte, rosti bărbatul, aproape mușcându-și buzele de rușine. *Fata asta a noastră are așa un dar asupra oamenilor, încât atunci când vorbește cu ei, ori când îi atinge, fie doar să-i mângâie peste frunte cu palmele ori numai cu vorba ei cea dulce și armonioasă, pe loc oamenii par că se îmbată, că se smintesc, pentru că vorbele ei dulci au puterea să le ia mințile; îi apucă așa o stare de fericire, că unii dintre ei sunt în stare să-și dea toată averea sărmanilor și lor să nu le mai pese de nimic."*

„— Nu e nimica rău în a fi fericit, îl completă femeia, *dară o astfel de comedie i-a făcut guvernatorului austriac acum două luni, și de atunci nimeni din târgul Albei nu se mai înțelege cu acesta. A anulat toate edictele târgoveților, de i-a lăsat pe toți liberi la comerț, și a mai făcut și alte boacăne, de i s-a dus buhul și au fost nevoiți alde Împăratul de la Viana să trimită o comisie de la curte ca să-l bage până peste cap în apa înghețată a Trotușului ca să-și revină, bietul om. Și de atunci, cu mare*

poruncă a venit acesta la noi și a vrut să ne-o închidă în temnița de la poarta orașului, și numai când a văzut-o ce nevinovată îl privea, ne-a dat zălog să venim la sfinția ta, ca să-i găsești leacul și să ne-o vindeci de toți demonii."

„— Pare că lucrarea diavolească se ascunde în mai multe persoane decât credeam și ni se înfățișează sub chipuri tot mai nevinovate", murmură către aceștia părintele, privind spre fată cu luare-aminte și încercând să-și țină firea în fața trăsăturilor delicate ale acesteia.

Oamenii care-o aduseseră dădură aprobator din cap, privindu-l pe părinte recunoscători și bucurându-se pentru că, într-un final, se găsise cineva care să le înțeleagă și lor întristarea.

„— Oare crezi că ai putea face ceva pentru fata noastră, părinte?" rosti cu îngrijorare femeia.

„— Oameni buni, cred că va trebui să vă găsiți un adăpost pentru noaptea asta, pe undeva, în sat," rosti hotărât părintele Nicodim, după care dispăru în altar și se întoarse cu un cărțoi gros și vechi, pe care îl deschise, așezându-l sub candelabrul din centrul bisericii.

Apoi, după ce părinții copilei ieșiră din biserică, își suflecă mânecile anteriului, merse lângă fată, îi desfăcu legăturile de la mâini, stropi împrejurul acesteia cu apă sfințită și începu ceremonialul.

6

Slăbise părintele, se vedea că îl mistuia ceva ascuns din interior, că avea o durere căreia nu-i putea da nicidecum glas. Din falnic şi trupeş cum era, în urmă cu câteva luni, când sosise în satul lor, părintele Nicodim ieşise în primăvară numai piele şi os; iară oamenii se întrebau, pe bună dreptate, dacă o avea ce mânca sau este nevoie să aducă la biserică pomană cu de-ale gurii. Sutana părintelui, cândva strânsă pe trupu-i plin şi mătăhălos, devenise mult prea largă; în adierea vântului primăvăratic ce cobora de pe crestele Trascăului, flutura pe slujitorul Domnului precum rufele prinse vara la uscat, pe garduri, de gospodinele sătucelor.

Femeile puseră schimbarea bruscă a părintelui pe seama fetei aceleia de orăşeni, care sosise în miezul iernii şi cu care părintele rămăsese închis toată noaptea în biserică. Câţiva oameni puteau să şi jure că dintr-acolo răzbătuseră către săteni câteva strigăte şi icnituri neobişnuite, cum nu mai auziseră până atunci, şi că aşa o ţinuse părintele cu scoaterea dracilor din fătucă până la ziuă. Ei bine, odată cu răsăritul soarelui, orice zarvă încetase, mocanii aceia de la oraş veniseră dis-de-dimineaţă, îşi recăpătaseră fata din mâinile părintelui, o urcaseră în sanie şi îndată se întorseseră la oraş.

Sătenii mai bătrâni și hâtri au comentat în felul lor evenimentul, mai ales pentru că de-atunci părintele refuzase să mai tămăduiască vreun suferind ori să mai citească vreo slujbă dintr-acelea înfricoșate, care să scoată dracii din oameni. Sătenii își spuseseră atunci că este foarte greu să te lupți de unul singur cu Diavolul, mai ales când acesta ia chip de femeie frumoasă, așa cum se întâmplase în puterea iernii, și că ultima alungare a diavolului și eliberare a sufletului de creștin îl obosise peste măsură.

„— Acuma na, este omenește să mai ostenești, spunea a lui Prăjitură, o femeie care umbla de multă vreme pe la feciorii ei, stabiliți la oraș. *Ostenesc ele țugurile de fier dintre târguri, că mai opresc și ele din când în când să le toarne mașiniștii apă, darămite oamenii."*

Zâmbind cu subînțeles pe sub mustață, unii oameni adăugaseră că deseori o luptă dreaptă cu Necuratul poate dura chiar și o noapte întreagă, dar asta ține fie de cât de puternic e Ucigă-l Toaca și de cât de adânc s-a înșurubat în sufletul creștinului, fie de cât de iscusit e părintele.

„— Ori, noi suntem bucuroși că avem un părinte tare iscusit, se lăuda nea Codel, printre zâmbete ce lăsau să se subînțeleagă că mai știe și altele, dar că nu este momentul ori locul să le spuie dintr-odată, *așa cum a scos dracii din fetișcana ceea cum nu s-a mai pomenit nicăieri, și nimeni nu mai poate spune de-acum că nu avem popă în sat... băăăăii, țăranilor! Acesta-i popă, băi, nu un oarecare slujitor care plimbă cădelnița pe la icoane, m-auzita-ți auzit voi?"*

Odată trecute sărbătorile de Înviere a Domnului, se pomeniră sătenii că zăvorăște strașnic părintele ușa bisericii, că pune opreliști la ferești și că închide până și curtea bisericii. Așa se face că de-acum înainte niciun creştin nu mai putea să intre în casa Domnului ca să se roage, cu smerenie, preaslăvind mila Sa şi rugându-I-se Lui pentru iertarea păcatelor, atât cele personale, cât și cele ale rubedeniilor apropiate.

Şi din nou, cu mare mirare, îl priveau sătenii pe părintele Nicodim, cu trupul înfășurat în sutana-i largă, cu niște ochi galbeni şi aprinşi, ca de om nedormit cu nopțile, cum înconjoară biserica cu tot soiul de schele şi cu instrumente de vopsit, cum trage de sus până jos o pânză mare, însăilată din mai multe cearceafuri, acoperind în întregime zidurile casei Domnului, așa încât niciunul dintre curioși să nu zărească ce meșterește el acolo.

În ajunul Înălțării îl priveau pe părinte şi îşi făceau cruce văzându-l cum dă jos faldurile și cearceafurile care înconjurau biserica, în timp ce rânjea satisfăcut către ei. Și nu reușeau să înțeleagă cum, sub ochii lor, zidurile albe ale acesteia, odată frumoase şi migălos aranjate, cu turlele-i aurite și nemaivăzute în toată țara Moților, toate acestea se preschimbaseră acum, căpătând, sub bidineaua părintelui, culoarea neagră.

La fel de neagră precum corbii care croncăneau rotindu-se de zor deasupra bisericii sau aidoma câinilor fioroși care se hârjoneau în curte.

Jocul de-a amurgul

1

Aceea a fost ziua în care, pentru prima dată, a păşit în afara locuinţei

(aşa îi spuneau părinţii, şi până la urmă la fel ajunsese să-i spună şi el. Oricum, aşa o considera, iar în vocabularul său, cuvintele „locuinţă" şi „acasă" erau cele care se regăseau şi se completau cel mai bine. De fapt, nu era deloc vorba despre o locuinţă în înţelesul clasic al termenului, ci aşa simţea el că trebuie să definească peştera în care locuia. Era o grotă uriaşă, căscată adânc într-un munte, pe care semenii săi o amenajaseră atât pe cât se pricepuseră, săpând guri de aerisire şi încăperi în care se puteau odihni după truda zilnică. Nu era nici pe departe cu genul acela de locuinţă pe care şi-o imaginase citind prin cărţile pe care părinţii săi, împreună cu ceilalţi oameni, le depozitaseră cu mare grijă acolo, sus, într-o prelungire îngustă şi

întunecată a grotei. Alături de lucrurile pe care le foloseau mai rar. Îi auzise sporovăind despre cărți, despre utilitatea lor și despre înțelepciunea pe care o putea găsi acolo. Nu-i plăcea să fie văzut de ceilalți, de aceea îi ascultase bine ascuns într-o crăpătură a locuinței, așa încât să nu-l zărească nimeni; mai presus de toate, fusese imposibil de reperat fiind ascuns și sub o grămadă de trențe nefolositoare ce aparținuseră cândva alor săi, și pe care le găsise ghemotoace în alte cotloane. Până la urmă, chiar nu mai conta cum îi spunea, locuință, grotă ori peșteră, important era că îi plăcea să alăture cele două denumiri, să facă diverse comparații între ceea ce citea și ce vedea în momentul în care ieșea Afară, să își sincronizeze cunoștințele dobândite din cărți cu ceea ce îi oferea Exteriorul. În felul ăsta își putea lăsa gândurile să-i zburde în voie, să găsească analogii și potriveli, multe dintre ele corecte, și să poată percepe și intui cât mai bine lumea de afară cu niciun alt ajutor decât edificiul pe care și-l construise în minte. Astfel, își abătea atenția de la lucrurile pe care părinții, ori sora cea mare, Janice, îl puneau să le îndeplinească, și își putea odihni mintea lăsându-și gândurile să zburde pentru ca să-și imagineze tot felul de lucruri, făcând analogii între ceea ce aflase din cărți și imaginea pe care o făurise realității pe care nu apucase încă să o cunoască.)

şi fusese orbit de lumina zilei, de soarele care strălucea undeva, sus, pe deasupra piscurilor stâncoase ale muntelui, de unde pârjolea cu dogoarea sa pământul deja crăpat de arșiță.

(În fond îi plăcea mult să privească luminile din vatră, voia să vadă vreascurile arzând, să le vadă cum se carbonizează sub puterea focului și se transformă în cenușă, iar el putea să-și închipuie că prin flacără se va putea arde ceea ce fusese rău în viața unui om. Totuși, nu știa să își răspundă întrebării ce-i veni pe dată în minte, nu ar fi putut răspunde pe dată de ce devenise vreascul acela vreun simbol al răului, ori cum crease această analogie; dar, cu toate astea fusese fascinat de farmecul vâlvătăii, de trosnetul lemnului încins, de scântei ce-i săreau în poală, pe brațe, pe picioare și îi ardeau părul. Nu, nimic nu putea fi mai plăcut decât focul, se gândi, îți dă și lumină, și căldură, îți oferă șansa de a fi fericit alături de dansul flăcărilor, de jocul scânteilor încinse care se ridicau spre tavanul grotei. Își trecu mâna peste flacără și văzu cum șfichiuirea limbii de foc îi urmărește palma, motiv pentru care își aduse deasupra focului și cealaltă mână. Dintre cărbunii încinși se ridică o nouă limbă de foc care se apropie supusă de căușul palmei, arzând liniștită până când își mută mâna în partea stângă. Atunci, flacăra îl urmă supusă spre direcția în care se mișcase. Surprins și curios de ceea ce urma să se întâmple, reveni cu căușul palmei deasupra focului, și atunci flacăra reveni de asemeni în poziția ei normală. Își mișcă ambele mâini, încrucișându-le de nenumărate ori în aer, apoi împreunându-le, iar limbile de foc i-au copiat pe dată mișcările, imitându-l, împreunându-se și ele și urcând către tavan. În momentul acela simți o lovitură puternică în ceafă, care-l făcu să uite de bucuria ce i-o pricinuise jocul cu vâlvătăile. Își duse mâna spre cap și în-

cercă să se ridice, însă mai primi o lovitură dureroasă în spate, care îl făcu să alerge speriat spre prima grotă care-i ieși în cale, urmărit de o ploaie de pietre și bolovani de mici dimensiuni. În spate aude cum oamenii îl blestemă, chinuindu-se să stingă focul pe care el îl aținase și pe care-l crescuse până la dimensiunile actuale, cu limbile șfichiuind tavanul. De departe, din întunericul grotei în care se ascunsese, își imaginează cum strânge flăcările în pumni, iar ele se micșorează, după care deschide palmele și le azvârle în sus, înainte să se afunde și mai mult în întunericul protector al unei crăpături a muntelui. Flăcările explodează și ele, la rându-le, înălțându-și limbile încinse până la tavanul peșterii, după care prind să se prelingă furioase spre ieșire, iară jeraticul se împrăștie peste tot în scântei mici și fierbinți, acoperindu-i ca niște licurici pe cei care-l izgoniseră și provocându-le zeci de mici arsuri, mult mai dureroase decât o înțepătură de albine).

2

Îi spuseseră cu toții, de nenumărate ori, că este diferit de ceilalți, că nașterea lui a fost rezultatul unui accident și că ar fi trebuit să își petreacă tot restul vieții ascuns în cotlonul cel mai îndepărtat al locuinței, cât mai departe în întuneric, să nu iasă niciodată pe-afară și să nu fie văzut de nimeni. Și mai cu seamă să nu apară în preajma locuinței atunci când afară este încă ziuă, fiindcă oamenii

ceilalți l-ar putea zări de la mari distanțe și cu siguranță că o să-l caute peste tot prin măruntaiele muntelui, doar ca să-l omoare și apoi să-l jupoaie; l-ar putea căuta inclusiv în peștera în care stătea împreună cu familia lui, și atunci cu toții ar avea de suferit.

(cu atât mai bine, își spusese atunci, pentru că se obișnuise să fie singur și putea spune că ajunsese să-i și placă. Se simțea în largul lui atunci când rămânea singur, doar cu gândurile lui. Îi plăcea să se joace cu natura, cu animalele ori cu obiectele pe care ceilalți le lăsau nesupravegheate. Îi spuseseră că a avut un noroc extraordinar și nu doar pentru că supraviețuiseră cu toții războiului care nimicise toată civilizația, nu lăsase piatră pe piatră în niciun oraș, ci pentru că reușiseră să se adapteze unei noi vieți care le oferea privilegii pentru care alte comunități duceau lupte sângeroase. Amenințările erau grozave, însă tatăl său i le aruncase pesemne la supărare, atunci când, fie din nebăgare de seamă, fie din neîndemânare, fie amândouă luate împreună, a reușit să verse ceaunul cu apă clocotită în care mama lui pregătea mâncarea pentru membrii familiei. Era posibil ca picături fierbinți de apă să fi sărit pe vreun picior al vreunuia dintre copiii așezați cuminte lângă foc, așteptând flămânzi ca fiertura din tuciul înnegrit să fie gata. Spectacolul unui petic de piele albă înroșită la contactul cu apa fierbinte îl fascină și, în loc să se ascundă speriat în cotlonul său, așa cum se întâmpla ori de câte ori conștientiza că făcuse ceva nepotrivit, a rămas pe loc, privind cu interes reacția pielii, până când o lovitură puternică în moalele capului îl lăsă inert.)

Îi mai spuseseră că le era rușine cu el și că, dacă ar fi fost dibuit de ceilalți ori dacă ar fi știut cine este și unde se ascunde, fără îndoială că ar fi fost gonit în preerie, printre lupii veșnic flămânzi și printre celelalte animale sălbatice, ca să-l sfârtece și să-l roadă până la ultimul oscior.

(dar care erau acei ceilalți? niciodată nu îi văzuse, de unde putea ști că l-ar fi gonit în preerie? Dacă oamenii ceilalți l-ar fi cunoscut așa cum îl cunosc ai lui, mama, tatăl, sora cea mare, Janice, ori frații lui mai mici, poate că s-ar fi obișnuit cu el, ar fi fost prietenoși. Iar lupii și celelalte animale sălbatice, ale căror urlete nocturne înfiorătoare se auzeau până în fundătura în care își petrecea zilele din trista sa viață, poate că nici nu s-ar fi atins de el. Până la urmă, aveau destule de discutat între ele, afară, alergându-se și prădându-se unii pe ceilalți, în noapte, ce sens ar avea să presupună că l-ar fi sfârtecat? Se și imagină cum era dus ca ofrandă sălbăticiunilor de către familia sa, legat fedeleș de un par, ca să fie devorat, precum erau aduși creștinii în circul din Roma din vremea lui Nero și oferiți fiarelor. Dar nu, nu avea cum să se întâmple asta... mai ales că, fără știrea lor, atunci când toți dormeau, el ieșea din grote și hălăduia nestingherit pe sub cerul liber. Noaptea avea acel miros special, de umezeală și răcoare în același timp, care-i invada nările și-l făcea să fornăie atunci când își umplea pieptul cu aer, mai ales că nu rămăsese nimic din arșița de peste zi. Da, acesta era secretul lui, micul său secret: aproape în fiecare noapte, când toți dormeau, el ieșea din peșteră și colinda împrejurimile. Odată chiar văzuse undeva, pe dealurile din vecinătate, o haită de lupi

care alergau prin pădure, încercând să înconjoare o porțiune cât mai mare ca să reușească să prindă prada. Altădată, se întâlnise cu un lup singuratic, rătăcit de ai lui, care s-a apropiat de el și a început să-i dea târcoale, amușinându-l. A rămas pe loc, nemișcat, însă fără a se înspăimânta; citise prin cărțile pe care și le ascunsese în cotloanele sale secrete, la lumina pe care și-o crea singur, căci era de ajuns să își dorească să fie lumină, să ridice un singur deget și locul în care stătea se inunda cu lumină, ca și când ar fi fost ziuă; citise, așadar, că atâta vreme cât este departe de haită, singur, lupul nu va ataca niciodată. S-au tatonat, s-au mirosit, fiecare dintre ei a ezitat pe rând să facă primul pas, apoi s-au privit îndelung până când animalul, încredințat că e în afara oricărui pericol, și-a lăsat capul în jos, în semn de supunere. Atunci a întins și el mâna spre lighioană, iară aceasta, supusă, s-a întins pe pământ și s-a întors cu burta în sus, așteptând să fie dezmierdată. A intrat fără prea mult efort în mintea lupului, curios să afle în ce fel gândește acesta, și a fost surprins să constate că-l recunoștea aidoma sieși, dar superior prin poziția lui bipedă. Animalul se temea de orice făptură mai mare decât el și îi era teamă să o atace, se considera în dezavantaj atunci când era dominat și prefera să fie defensiv. Iar atâta vreme cât făptura pe două picioare nu dădea semne că ar vrea să îl atace, atunci nu mai avea motive de teamă și dorea să se joace, ca să întărească legătura dintre ei.

În noaptea aceea a stat în fața intrării în peștera-locuință, chibzuind la faptul că lupii îl considerau aidoma lor. Știa că era diferit de ceilalți oameni, părinții săi i-o spuseseră de nenumă-

rate ori... dar nu-i spuseseră că este asemănător fiarelor sălbatice. Oare acesta să fie motivul pentru care spuneau că ceilalți oameni l-ar alunga cu pietre dacă l-ar vedea?

Și nici nu mai conta că sora lui mai mare, Janice, care se întorcea în puterea nopții în locuință, purtând o făclie imensă în mână cu care să se apere de fiarele pădurii, s-a speriat de moarte când l-a zărit pe lespedea din fața intrării în peșteră. L-a izgonit în grotă, aruncând după el cu pietre și blestemând ziua în care sosise el pe lume).

3

După această întâmplare, care a avut reverberații puternice în atitudinea ulterioară față de el a celorlalți membri ai familiei, lucrurile au început să se schimbe. Ai lui și-au dat seama că nu îi mai puteau interzice să iasă din peșteră atunci când dorea, realizaseră că deja nu mai era un copilandru curios care avea nevoie de cât mai mult spațiu, așa încât i-au permis să se plimbe prin împrejurimi, însă numai după apusul soarelui, și cu mare grijă să nu fie văzut de către ceilalți oameni.

(Îi dăduseră voie să cutreiere nestingherit pădurile, să străbată și să cunoască dealurile și văgăunile care înconjurau grotele în care locuiau, putea traversa râurile cu condiția să încerce să nu fie văzut de ceilalți oameni. Nu se știe niciodată, își zise-

seră atunci, dar s-ar putea ca în vremurile grele ce se anunță că vor veni, experiențele pe care le va avea să îi fie de folos copilului lor. Va învăța astfel pe de rost fiecare grohotiș, fiecare coastă abruptă a unui deal, va umbla pe potecile cele ascunse și de nepătruns ale pădurilor, prin luminișurile înconjurate de arbori înalți până la stele, va cunoaște fiecare pietricică, fiecare bolovan, fiecare fir de iarbă care crește împrejurul locuinței lor. Va cunoaște și va ști să citească cerul înstelat, acela pe care îl poate vedea de afară, de pe suprafața solidă a celui mai înalt platou montan din apropiere. Va studia craterele lunii la vreme de noapte, va prinde lumina difuză și neclară a Soarelui de dimineață, atunci când acesta își începe urcușul pe orizontul perfect geometric. Lângă Soare va zări planeta Mercur, nimic altceva decât un punct minuscul, abia vizibil printre miriadele de stele, poate cel mai neprimitor loc din Galaxie pentru Om. Venus era mult mai aproape, îl va putea vedea de dimineață, înainte de răsăritul Soarelui. Va fi mai greu de reperat pe cer, pentru că Oamenii construiseră acolo silozuri în care începuseră să înmagazineze lumina soarelui și să crească temperatura de la suprafața solului. Aveau de gând să o ridice până când toată materia planetei avea să se lichefieze și Venusul avea să devină o lume lichidă, o masă vâscoasă care urma să arunce în spațiu milioane de stropi vii, vâscoși, de lavă incandescentă, creând în jurul planetei un inel de roci spațiale care să o apere de urgiile de necontrolat care străbăteau Universul. Luna nu o mai putea zări, acolo rămăsese doar un balon uriaș format din roci, fragmente de planetă și praf stelar care cuprindea rămășițe

ale fostului astru, care păstrau însă aceeași orbită a celui căruia îi aparținuseră. Oamenii se războiseră între ei ani întregi, ducând bătălii inutile și care au luat miliarde de vieți atât pe Pământ, cât și pe Lună, fără menajamente, fără discernământ. La final, aveau să le distrugă pe amândouă, iar cei bogați se refugiaseră pe Marte, devenit noul Pământ după ce fusese transformat într-o lume asemănătoare, cu peșteri și mări ascunse, cu câmpuri dantelate și cu munți mult mai înalți decât fuseseră ei obișnuiți. Situate extrem de departe, Uranus și Neptun abia de se mai zăreau în nopțile senine și cu o vizibilitate foarte bună, deși deveniseră mai strălucitoare ca niciodată, asta în timp ce Jupiter rămânea același punct gigant pe cer, un conglomerat de roci și gaze, un loc sălbatic înconjurat de zeci de corpuri cerești pe care și le atrăsese alături prin mărimea sa, care prin forța sa gravitațională făcea ca greutatea unui fulg să capete alte înțelesuri decât pe Pământ. Lunile jupiteriene erau diverse: unele se înfățișau lichide ori înghețate, în timp ce altele orbitau uscate ori aride; și toate aceste corpuri cerești formau un fel de centură, un poligon unde ciocneau repetat unele de altele, fărâmițându-se și împrăștiind praful stelar prin Univers.)

După toate plimbările pe care le făcuse prin împrejurimile locuinței, ba uneori chiar mai departe decât credea el că are voie să meargă, se simțea obosit. Așa că s-a așezat pe malul pârâului și s-a apucat de ceea ce l-a pasionat încă de mic copil: să frământe argila, împreunată cu nisipul din albia pârâului, și să alcătuiască diverse figurine, să modeleze forme care să semene cu animalele pe care

le vedea foarte des prin pădure, ori cu păsările pe care le vedea zburătăcind zglobii pe deasupra pădurii în dimineţile însorite.

Lua cu grijă apoi acele forme şi le aşeza într-o ordine pe care doar el o putea înţelege în nisipul de pe marginea pârâiaşului din apropierea peşterii-locuinţă, construind pentru fiecare în parte câte o mică moviliţă şi integrându-le acolo, în vârf, ca şi când le-ar fi urcat pe un soclu.

(Într-una din nopţile în care ieşea din peşteră şi nu mai mergea să colinde pădurile, dealurile ori văile ce le înconjurau locuinţa, ci se mulţumea să se aşeze pe malul apei ca să îşi exerseze îndemânarea în a copia forme de viaţă de peste tot, soră-sa Janice venise şi îl privise ore în şir modelându-le, fără să-i adreseze nici măcar o vorbă. Lui îi plăcea să i se spună că „lucrează"-da, ăsta era cuvântul pe care îl auzise rostit des de tatăl său încă din prima seară în care revenise în peştera-locuinţă, mânjit pe palme, pe picioare şi pe tot corpul de noroi, şi îi spusese că voia să construiască un oraş nou, cu case şi cu oameni noi, acolo, pe malul apei. Pentru prima dată Janice nu mai era nervoasă în preajma lui, ci l-a privit îndelung în tăcere, ba, la un moment dat, chiar l-a curăţat de firimiturile de argilă şi de nisip care i se lipiseră în păr, fără să îşi dea seama, şi apoi l-a privit cum răscolea pământul după pământul galben, cum frământa lutul, amestecându-l cu apă, pentru ca apoi, folosindu-se de crenguţele găsite prin pădure, acelea mai subţiri, care fuseseră rupte de vreo pală mai puternică de vânt, să-l aşeze în diverse forme care începeau să îi fie cunoscute. Cu ochii mari de uimire

a văzut cum sub mâna-i pricepută micuțele lui figurine din lut încep să capete un contur tot mai amănunțit și migălos constituit. Modelase acolo micile vietăți ale pădurilor, începând cu păsările sau mamiferele care populau tufișurile pădurii și ajungând până la gângăniile sau anelidele care brăzdau în lung și-n lat pământul. Alături de ele, reușise să contureze câteva coame de dealuri pe care a înfipt câteva crenguțe mici, cât mai apropiate unele de altele, să dea impresia unui munte miniatural împădurit. Mai degrabă nedumerită, Janice își privi fratele cum se apleacă peste figurinele acelea și cum le scormonește tot mai intens, tot mai concentrat. Apoi, și-a mutat atenția către movilița de lut plin cu crenguțe și ace verzi de conifere, și începu să scobească cu o crenguță foarte subțire prin diverse locuri, pătrunzând cât mai adânc înlăuntrul îngrămădirii de argilă. Apoi, după ce a terminat de meșterit, a îndepărtat firimiturile de argilă și de nisip suflând peste ele cu atenție, dând la iveală, în întreaga sa splendoare, o lume în miniatură – lumea lor, văile care îi înconjurau, muntele cu peșterile în care locuiau ori pădurile dimprejur, pârâiașul care țâșnea din pădure spre o baltă mai mare ce imita lacul aflat la o distanță bună de mers.

Cu ochii măriți de uimire, Janice a observat cum sub palmele pricepute ale micuțului său frate, micile figurine din lut sunt tot mai bine definite și prind o înfățișare pe care începea să o recunoască; la început păreau niște hidoșenii, simple gogoloaie de humă aruncate fără discernământ de o mână neglijentă în diverse locuri pentru a umple microhabitatul pe care-l crease. După câteva momente pline de incertitudine, neclaritatea se ri-

sipea și micile piese pe care le crease începeau să capete o formă consistentă, având totodată și legătură cu realitatea. Astfel, prin acele de brad și crenguțele care defineau o pădure, s-au ivit figurinele atât de cunoscute ale vietăților sălbatice care o populau: urși, lupi, mistreți, râși, căprioare și alte animale ce completau o întreagă lume în mimiatură. Ceva mai departe, savana era populată cu animale de pradă fioroase, precum leii, gheparzii, leoparzii, cu toții împărțind aceleași câmpii întinse alături de turmele de antilope și de zebre. Cu gura căscată, soră-sa a privit îndelung cum o parte din micile sale gheomotoace din lut formează împreună un habitat restrâns, cum se formează o legătură nevăzută între acestea, chiar dacă sunt doar niște forme de lut, fără viață și fără voință proprie. Cu toate acestea, lumea pe care o cunoșteau fusese redată întocmai; ce-i drept, la o scară mult redusă, dar totul părea atât de real, încât Janice știa că n-ar fi fost surprinsă dacă, într-o bună zi, figurinele ar începe să se miște și să interacționeze unele cu altele.

— Cum adică, toate chestiile astea de aici tu le-ai făcut? Vrei să spui că toate figurile astea, lupii, urșii, dealurile și muntele plin de peșteri pe care tu l-ai realizat atât de bine, toate astea, sunt rodul muncii tale? Mă uit și nu-mi vine să cred ceea ce văd, s-a foit ea, căutându-și parcă locul și părând că nu-și revine din uimire.

— Nu pe toate, i-a răspuns el dezamăgit, doar pe unele dintre ele. Poate că și pe celelalte, dar nu îmi amintesc. Țin minte că am găsit luminișul ăsta și am vrut să îl transform în locul meu de joacă, departe de ochii celorlalți oameni.

— Dar cum faci asta?

— Simplu, răspunse el, iau pământ dintr-acela galben, îl înmoi cu apa din pârâu, apoi adaug nisip și...

— Nu m-ai înțeles, zâmbi amuzată Janice. Eu mă întrebam cum de le poți desăvârși atât de bine, cum de poți ține minte atât de multe detalii..

— Nu știu cum să-ți explic, e ceva ce vine din mine și trebuie să iasă afară, să se manifeste și să mă identific cu ea. Știi, eu să încerc să pătrund în mintea fiecărei ființe, să îmi imaginez că fiecare lucru neînsuflețit ocupă, deloc întâmplător, un spațiu din viața noastră. Acuma, mie nu mi se pare că ar fi ceva atât de important să încerc să mă ajut de spațiul acela ca să pot să redau, cât mai aproape de realitate, orice formă. Cu toate astea, chiar îmi este un pic rușine de ceea ce am modelat aici, și mai ales acum, de față cu tine; am vrut să mă laud și m-am grăbit puțin, cred că am finalizat greșit multe din modelele pe care le-am așezat prin câmpii ori pe dealuri, însă fii convinsă că mâine le voi îndrepta. Dar totuși, ce voiam eu să spun... simt în mine o dorință care urcă și care mă obligă, într-un fel, să modelez tot felul de lucruri. Nu știu dacă mai este un joc ori o nevoie; dar dorința există, o simt cum crește în mine, cum se dezvoltă, cum se cere să fie eliberată. Iar ceea ce ai văzut până acum, aici, pentru mine unul face parte din normalitatea vieții trecută prin ochii și prin mintea mea. Joaca asta am deprins-o încă de când eram mic și mă trimiteați în cotlonul meu de locuință, din peșteră... acolo începeam să construiesc diverse figurine cu care purtam conversații până târziu, în noapte, iar

când oboseam și voiam să mă odihnesc, doar stingeam scânteile pe care mi le aprinsesem și peste lumea mea se făcea noapte.

Și atunci, pentru prima dată Janice i se adresase cu glas liniștit, direct, fără să-l mai blesteme, așa cum făcea de obicei, și îi spuse resemnată:

— În fine, poate că vei fi și tu bun la ceva în viața asta.)

4

Venise apoi peste ei steaua aceea căzătoare, căreia toți oamenii îi spuneau cometă și de care înțelesese că aceștia se temeau foarte mult.

Mai întâi, auzise prin șoaptele oamenilor că va urma o urgie cum nu se mai văzuse până atunci. Silabele șoptite se ridicau în aer, amplificându-se pe măsură ce erau purtate de vânt în cele patru zări, precum semințele florilor, ierburilor ori pomilor. Doar că vorbele lor purtau cu ele motive de îngrijorare, așa că aveau să rămână suspendate în aer zile bune, întocmai ca un nor nehotărât care nu știau ce pală de vânt să urmeze. Ei bine, i se părea că vorbele suspendate atrag după ele umbrele negre ale nenorocirilor. Totodată, prinsese frânturi de cuvinte din discuțiile îngrijorate ale părinților săi, le simțise tuturor agitația în glas, așa cum nu îi mai fusese dat să o simtă până atunci, și atunci și-a dat seama că lucrurile deveniseră serioase.

În scurtă vreme, îngrijorarea l-a cuprins și pe el; într-adevăr, și-ar fi dorit să coboare printre ei, să le fie alături și să afle despre ce este vorba, să știe cum și în ce fel i-ar putea ajuta. Însă aceștia l-au respins, îndepărtându-l brutal de lângă ei. I-au spus că discuțiile oamenilor nu erau de natură să-l intereseze prea mult și că nu ar trebui să știe prea multe despre astronomie, despre corpurile cerești, despre comete și alte lucruri ce nu-i vor folosi niciodată la nimic.

(Nimeni nu a remarcat micul astru ceresc atunci când acesta și-a făcut apariția pe cerul nopții: era doar un punct minuscul, mult mai mic decât vârful unui ac, rătăcit printre miliarde de alte puncte strălucitoare de pe bolta întunecată. Nu știau de pe atunci ce este și nici nu l-au urmărit cu atenție, oamenii erau ocupați cu alte lucruri mai importante. Poate să fi fost sesizat mai devreme doar de câțiva dintre astronomii împătimiți care cercetau cerul pe timpul nopții cu o parte din instrumentele pe care apucaseră să le salveze înaintea dezastrului. Doar că instrumentele pe care le foloseau acum nu îi ajutau foarte mult, iar calcularea traiectoriei nu o mai puteau face cu acuratețea pe care o aveau într-un laborator plin cu dotările necesare, așa cum îi auzise pe câțiva dintre ei tânguindu-se.

Cometa trecuse ca și neobservată pe lângă stațiile spațiale aflate în construcție pe inelele lui Saturn, apoi pe lângă lunile populate din jurul lui Jupiter, fără ca locuitorii acestora să se sinchisească în vreun fel de apropierea ei. Probabil că o socotiseră ca fiind nepericuloasă, îi calculaseră traiectoria și ajunse-

seră la concluzia că nu reprezintă un pericol pentru vreuna din lunile lui Jupiter ori pentru celelalte planete din sistem. Sau poate că o ținuseră captivă în orbita joviană ceva timp, până reușiseră să o cerceteze în întregime – da, aveau posibilitatea asta și dispuneau de tehnica necesară – pentru ca, după ce o goleau de minereuri sau de orice altceva ar fi considerat jovienii că le este necesar, să o lase să zburde pe unde va dori ea, prin întreaga Galaxie.

După câteva zile în care în aer au plutit doar șușoteli îngrijorate, pentru prima dată simțea că altceva se infiltrează printre spusele și printre gândurile oamenilor. Erau întrebări ce cumulau în ele mai multe stări sufletești, de la furie la frustrare, și care se adunaseră acolo alcătuind un conglomerat pestriț ca un nor de ploaie. Oamenii începuseră să se întrebe dacă apariția cometei nu ar fi fost rodul unei strategii de exterminare a vieții de pe Pământ, pusă la cale de locuitorii lumilor joviene. Nu cumva aceștia i-ar fi modificat traiectoria, în așa fel încât să lovească Pământul? Dacă în goana lor după terraformare, oare oamenii din stele consideraseră Pământul ca un focar de infecție al erei postatomice, și pe care, pentru a-l face iarăși locuibil și corespunzător preferințelor acestora, n-ar fi trebuit mai întâi să-l fi trecut printr-o distrugere totală, care să nu mai amintească de niciuna din bolile trecutului?

În nopțile care au urmat a înțeles multe din temerile ce își croiseră loc în șoaptele oamenilor, dar și resemnarea acestora. Erau convinși că astrul ceresc ce se îndrepta acum spre Pământ, fără putință de a evita o întrepătrundere a orbitelor, era sortit

să le aducă extincția, dispariția totală a tuturor ființelor vii și depopularea planetei. Și că ei erau fără putere, nu mai aveau ce să facă; chiar dacă în trecut omenirea dispunea de mecanismele prin care să împiedice o astfel de catastrofă, acum, după război, când din orașele, uzinele și laboratoarele lor nu mai rămăsese piatră pe piatră, iar oamenii bogați din stele îi abandonaseră pe Pământ în voia sorții și plecaseră cu tot ceea ce însemna tehnică, aparatură, ei bine, acum le era imposibil să oprească fatidicul deznodământ. Și aveau să fie martori ai ultimelor clipe ale omenirii, așa cum o știau ei. Și nu le mai rămânea decât să se roage și să spere la o minune, venită din partea unei divinități care probabil că nici nu-și mai amintea de existența lor. Dar ei trebuiau să spere, așa își spuneau, și de acum șoaptele pe care le auzea îi arătau cum gândurile oamenilor, ca și vorbele lor, implorau cruțare nu atât pentru ei, cât pentru întreaga planetă, pe care o considerau leagănul omenirii în Univers.

Și, fără să realizeze în ce fel, începu să îngâne și el, la rându-i foarte multe din rugile lor, transmițându-le mesajul spre cerul înstelat al nopții.)

Și în ziua aceea pe care toți o așteptau cu îngrijorare, cursul cometei s-a schimbat și asteroidul a trecut la o distanță foarte mică de Pământ. Însă norul de praf stelar ce-a urmat i-a învăluit pe toți, schimbând ziua pe noapte și ascunzându-le stelele. Astfel, pentru prima dată de când se știa, a apucat să-și vadă semenii, adică restul oamenilor, despre care doar îi auzise pe-ai lui vorbind și de care fusese sfătuit să se ferească. În acele clipe era departe

de el gândul că s-ar putea să-i privească pentru ultima dată, să-i vadă cum arată la lumina zilei, chiar așa difuză și încărcată de praful stelar. El doar știa că îi vede pentru prima dată și îi privea cu luare aminte, încercând să observe cu ce anume se deosebeau aceștia de părinții săi, de frați, de Janice.

Văzuse foarte mulți oameni strângându-se în grupuri prin poienițele pădurilor, pe platourile muntelui, iar asta însemna că pe undeva, prin apropierea lor, aceștia populau și alte grote ori peșteri ale muntelui. Precum familiei sale, crăpăturile adânci spre inima caldă a muntelui ajunseseră să le servească drept locuințe și acestora. Nici nu-și imaginase vreodată că în interiorul unui munte pot exista atât de multe grote, atât de multe crăpături; e drept că niciodată nu avusese curiozitatea să le observe ori să privească muntele cu luare aminte, ori de câte ori se plimba noaptea prin împrejurimi; așa încât acum se arătă surprins să afle atât de mulți oameni locuiau aproape de ei. Se gândi pe dată că era imposibil ca unii dintre ei să nu-l fi zărit întâmplător, în nopțile senine și cu lună plină, cum se plimba liniștit pe la liziera pădurii, ori cum plămădea în argilă figurine felurite, după care prindea a se juca apoi cu acestea, însuflețindu-le. Cu siguranță că l-au văzut atunci când colinda de unul singur, cutreierând dealurile ori platourile dimprejurul grotelor, încercând astfel să își cunoască vecinătățile. Și poate că șoaptele oamenilor pe care le auzea în singurătatea nopții nu veneau de distanțe

mari, așa cum își închipuise, ci poate că erau vocile îngrijorate ale celor care populau cavernele.

(Poate că de-acum înainte nimeni nu mai avea să-l mai privească ciudat, nu o să mai azvârle cineva cu pietre după el și nu va mai avea cine să-i arunce în spate cele mai cumplite blesteme, posomorându-i ziua. Zărindu-i, pentru prima și ultima oară, începuse să se întrebe de ce e singurul care are picioarele acoperite, ca şi mâinile, de părul ăsta cenuşiu și des, de parcă ar fi blana lupilor, în timp ce atât părinții săi, cât și ceilalți oameni, se mulțumiseră să-şi acopere goliciunea pielii lor albe, lipsită de păr, cu rămășițele acelea de haine, ajunse acum niște trențe rupte, descusute și decolorate, piese de îmbrăcăminte care cândva cunoscuseră și zile mai bune.

Odată cu apropierea cometei, apoi cu intrarea planetei în norul ei de praf, părea că înnebunise până şi pădurea, după cum își frământa arborii după căderea nopții. Iar praful care învăluise totul era dens, ajungând să acopere cerul și să împiedice razele soarelui să mai ajungă pe pământ. Copacii aruncau umbre teribile, ireale, spre solul tot mai negru, în timp ce animalele se ascundeau în cele mai adânci crăpături ale solului ars. Lipsite de lumina soarelui, și vânturile se întețiseră, purtând praful ușor precum cenușa peste crestele munților, printre tufișurile de nepătruns ale pădurilor, răspândindu-l precum o boală pe toate continentele.

Ceilalți oameni începuseră să se comporte diferit de până atunci, nu doar părinții lui şi cu Janice. E drept că abia de-i zărise pentru prima dată în viața lui cu o zi-două în urmă, însă

era greu de crezut că își acopereau fața cu bucăți din trențele care le acopereau trupul și înainte de a-i vedea pentru întâia dată. De multe ori avea senzația că aceștia nu mai erau ei, se clătinau în mers, mârâiau unii la alții, abrutizați, de parcă în două zile uitaseră să-și vorbească.

În tot acest vârtej al nesiguranței și al jocului periculos cu existența, lupii deveniseră mai îndrăzneți și începuseră să dea târcoale muntelui, privind cu ochii scăpărători chinurile oamenilor. Noaptea se puteau auzi doar urletele lor prelungi, prevestitoare de moarte, iar instinctul de prădători le era activat la maximum. De la oamenii care încă nu-și pierduseră mințile și mai păstraseră în ei câteva grame de luciditate auzise despre boala adusă de coada cometei, care se răspândea pe Pământ amestecată cu praful stelar: o boală mortală pentru trupurile care nu aveau pielea protejată de blană. Nu era prima dată când se întâmpla așa și că, în situații dintr-acestea, ei le spuneau situații-limită, ajungeau să supraviețuiască numai cei puternici. Și poate de-asta stirpea umană avea să piară definitiv, mai ziceau aceștia, iară Pământul avea să ajungă iarăși sub stăpânirea sălbăticiunilor, cum mai fusese în urmă cu milioane de ani.

După zile îndelungate în care oamenii s-au luptat cu praful și cu afecțiunile aduse de cometă, până la urmă boala a învins și s-a instalat definitiv pe pielea și în corpurile lor. Iar când nu mai suportau durerea dată de jupuirea pielii, cu tot cu bucăți de carne din trupurile lor, aceștia ieșeau din peșteri, din grote, din locurile unde stătuseră ascunși până atunci, cu ochii injec-

taţi şi ieşiţi din orbite, strigându-şi durerea, cu carnea putrezindu-le pe oase şi prelingându-li-se pe joc întocmai ca o pastă. Ieşeau din adăposturi ţipând neputincioşi la cerul metalic, după care cădeau la pământ, răpuşi de boala ce le măcina cu rapiditate corpurile slăbite. În scurtă vreme îşi dădeau duhul unul după altul, agonizând terifiant; aşa s-a întâmplat cu toţi oamenii din împrejurimi, dar şi cu mama, cu tata, cu fraţii lui cei mici, cu Janice.

Apoi s-au stins şi ultimele strigăte, ultimele horcăituri, şi pentru o clipită, peste câmpuri, peste platoul montan, peste dealurile împădurite s-a instalat liniştea. Praful şi-a încetat agitaţia şi a început să se aşeze, vântul s-a oprit din suflat, zburătoarele s-au oprit din dansul lor aerian şi haotic, iar animalele pădurii au uitat să mai icnească, speriate de încremenirea naturii. A fost momentul unei linişti absolute, căzută ca o uşă grea, de metal, care se închide, separând astfel în două jumătăţi lumile cunoscute. Ca un omagiu adus de planetă omenirii, pentru tot ceea ce însemnaseră oamenii pentru ea.

Grozăvia clipelor de după încheierea agoniei oamenilor nu a durat prea mult. Iar după ce ultimele fire ale liniştii de început de lume s-au risipit, sălbăticiunile pădurii au prins din nou glas, încercând să-şi facă auzită existenţa, chemându-se fiecare pe limba sa. Le întovărăşea şi vântul, care parcă nu-şi spusese încă ultimul cuvânt şi care şi-a continuat şuieratul sinistru căpătat de la suflul cosmic ce însoţea cometa, înfiorând cu prezenţa sa frunzişul pădurii.)

5

Trecuse aproape un an de la întâmplările descrise mai sus. Viața, așa cum o știa dinainte de apariția cometei și de dispariția oamenilor, își continuase cursul, intrând într-un fel ciudat de normalitate. Anotimpurile se derulaseră implacabil unele după altele. Lucrurile se petreceau după același mecanism pe care-l cunoștea dinainte de Extincție: soarele începuse să-și arunce iarăși razele către pământ după ce praful stelar se risipise, vântul se domolise și rareori mai adia, mișcând ușor vârfurile semețe ale brazilor, iar ploaia încerca să trezească la viață solul vlăguit, pierzându-se printre crăpături și pătrunzând cât mai jos, cât mai adânc. Furtunile se împuținaseră cu mult după ce cometa se îndepărtase, natura făcând eforturi să își revină. Avusese parte și de ceva zăpadă în zilele de iarnă, după care înfruntase un îngheț atât de aspru de crăpau și pietrele. Atunci trebuise să coboare și mai mult în peșteră, cedând intrarea principală sălbăticiunilor cu sânge cald. Și-a făcut culcuș lângă un izvor cu apă fierbinte, așa cum erau multe în străfundurile muntelui. Ba, la un moment dat, simțise și un miros de iască arsă, semn că măruntaiele pământului încă fierbeau și că urmau ca, într-o bună zi, să iasă la suprafață.

Trupurile fără de viață ale semenilor săi dispăruseră între timp; unele se descompuseseră, iar oasele le fuseseră împrăștiate, altele fuseseră ciugulite de păsările cerului ori de sălbăticiuni.

Până la urmă, lupii, împreună cu celelalte jivine, își făcuseră pe deplin datoria, curățând pădurea și împrejurimile de rămășițele oamenilor.

(Trecuse pe lângă pădure, într-o bună zi. Așa, cam la o lună după ce se întâmplase toată grozăvia, zărise vreo trei-patru animale care se băteau pe o bucată de os, un femur, care se mai ținea de restul corpului în câteva ligamente și fâșii de piele. Mârâiau înspăimântător unul către celalalt, cu ochii îndârjiți, plini de răutate, apoi se repezeau, luându-se la luptă, mușcându-se îndrăcit. În toiul luptei, văzuse și cum acestea se apropiaseră tot mai mult de locul unde se afla ceea ce mai rămăsese din Janice, împreună cu trupurile alor săi. Atunci urlase de furie și de neputință, încercând să se apropie de ei și să-i gonească; ridică niște pietroaie de jos și le aruncă spre animale, apoi își dori ca toate să moară înainte ca să ajungă la locurile acelea, iar sălbăticiunile au căzut pe dată fără suflare, ca lovite de trăsnet.

Își prinse capul între palme și se chirci pe pământ cu picioarele sub el, ca și când ar fi fost cuprins de o durere bruscă, ce nu o putea controla. Cu numai o clipă înainte să își dorească ***asta****, avusese acea viziune, simțise cum reușește să pătrundă în mințile animalelor, să vadă prin ochii lor cum lăcomia și dorința de a fi mai presus de celălalt le întuneca privirea și judecata și cum apoi dorința sa de a le suprima existența fizică le*

coboară un voal negru peste ochi. Și atât. Dintr-odată conexiunea cu mințile lor nu mai exista, nu mai avea nicio cale de comunicare cu ele. Tot ce rămăsese în urma lor erau trupurile fără viață, încremenite în lupta sordidă pentru o bucată de hrană de care în niciun caz nu aveau nevoie.

A ridicat atunci privirea către cer. Atât cât se putea vedea din el, o masă roșiatică și opacă, o atmosferă mereu noroasă, înțesată de praful dens care limita pătrunderea razelor soarelui către pământul crestat de secetă, peste copacii uscați, peste animalele care reușiseră să supraviețuiască tuturor cataclismelor. Acolo sus, norii groși care învăluiau planeta se amestecaseră cu apa evaporată la trecerea cometei și căpătaseră forme tot mai ciudate și înfricoșătoare, părând a fi o masă unitară în spatele căreia nu se putea zări nimic. Niciun licăr al vieții, niciun semn că perdeaua de nori ar dori să își dezvăluie secretele. Locuia aici ca sub o cupolă de sticlă, în timp ce deasupra sa simțea cum aburii lăptoși se îngrămădesc unii peste alții, albind orizontul, ascunzând sub poalele lor culmile munților dimprejur și prevestind o furtună zdravănă.

Da, era nevoie de ploaie, era nevoie de cât mai multă apă căzută din cer, era nevoie de toate acelea care ar fi putut să curețe din praful așezat peste lumea lui, să-l ia și să-l ducă cât mai departe. Căci așa o simțea, tot ceea ce îl înconjura făcea parte din lumea lui precum și el făcea parte din tot ceea ce-l cuprindea, și avea de gând să lupte pentru a-și face lumea un loc cât mai bun. A închis ochii și și-a lăsat simțurile să-i părăsească trupul, iar cu ochii minții deschiși a urcat până la cer, la nivelul plafo-

nului de nori. A lăsat deoparte orice precauție, orice teamă, și a încercat să treacă dincolo, să vadă mai departe de-atât, și-a lăsat spiritul să curgă prin apa și aburii înecăcioși. I-a simțit cum se formează, cum se stabilesc legăturile dintre ei, căci întrepătrunderea dintre norii mai mici duce, treptat, la formarea unor nori mult mai mari, de o complexitate ridicată, formele acestora capătă o conștiință cu care poate stabili legături extrasenzoriale. Astfel îi poate simți ascunsă adânc în pântece apa rece, purtătoare de viață. Și-a strigat atunci supărarea și amarul, iar cerul a răspuns bocetelor sale cu bubuituri, unele înfundate, altele asurzitoare. Avea senzația că plafonul de nori, împreună cu toată atmosfera de pe Pământ, coborâse, iar norii cei negri și îndărătnici își ciocneau trupurile, undeva, deasupra capului său, încercând să-i dea ascultare.

La o astfel de răbufnire a forțelor naturii, natura toată a amuțit, iar vietățile pădurii, speriate de ceea ce simțeau că are să vină, și-au căutat de îndată un adăpost. Liniștea profundă s-a instalat peste tot, peste dealuri, peste platouri, peste munți și peste păduri.

Și atunci, cu un fâșâit ce părea asurzitor în comparație cu liniștea care împărățise peste lume până atunci, primii stropi de ploaie au izbit cu forță pământul ars, desenând în urma lor fire de lumină albă și curată prin praful cel dens.)

Ploaia a durat câteva săptămâni. A plouat torențial, în rafale dense, iar apa s-a revărsat peste coline, a coborât din munți pe albiile de altădată, umplându-le matca și transformându-le în pâraiele ori râurile cu care fusese

obișnuit în urmă cu câțiva ani. Praful care acoperea pământul fusese străbătut de miliarde de stropi furioși, fusese dizolvat de aceștia, purtat până pe sol și amestecat cu pământul uscat. Biciuit cu îndârjire de atâtea sute de mii de ori, praful cosmic a sfârșit prin a deveni nisip și a mărgini scurgerile de apă de pe versanți, de pe platourile montane ori au ajuns pe țărmurile întinderilor mai mari de ape.

(Atunci și-a dorit să separe norii de întinderea de apă, iar aceștia s-au conformat întocmai. I-a ridicat apoi pe cer, locul de care își amintea că aparțineau, pentru ca ei să protejeze și să învăluie cu aburii lor lăptoși pământul cel proaspăt și reavăn, leagănul vieții. A retras apoi mările, lacurile și râurile cele mari înapoi în matca lor și a dat la iveală uscatul. Acesta și-a făcut apariția deasupra întinderilor de apă, negru și fertil, doritor să simtă pulsul vieții celei noi, să o găzduiască din nou.

După retragerea apelor, pe malurile acestora au început să apară timide primele fire de iarbă. Erau de un verde crud aproape ireal, însă natura se grăbea, așa că în vârfurile ierburilor apăruseră deja florile, pentru ca să se desfacă pe urmă albe către cerul plumburiu, încercând să ducă mai departe în lume sămânța lor. Pe trunchiurile cele vechi și uscate ale arborilor, dintre aceia care nu supraviețuiseră secetei, au apărut vlăstare noi și adaptate noilor condiții de viață, care, de îndată ce ploaia a stat, au și făcut rod. A gustat din fructele lor și a văzut că acestea sunt bune, gustoase, unele dulci, altele acrișoare; le-a strâns tuturor semințele în pumn și le-a încredințat vântului,

implorându-l să le ducă și pe alte meleaguri ca să rodească și pe-acolo, după soiul lor.

Iar vântul l-a ascultat, și-a adunat toate forțele și s-a pus de îndată în slujba lui. A luat semințele pomilor cei roditori, ale ierburilor și ale florilor și le-a dus până departe, acolo unde soarele strălucea toată ziua precum și acolo unde noaptea împărățea. Le-a desfăcut pe fiecare în parte și a lăsat semințele cele colorate și vesele acolo unde era mult soare, iar semințele cenușii și posomorâte acolo unde soarele le putea vedea mai rar.)

6

În dimineața următoare ziua părea ca fiind una din acele în care lumea putea să înceapă. Soarele reușise să-și facă o spărtură prin perdeaua de nori și începuse să arunce spre pământ cu o lumină vie, transformând bobițele de rouă de pe frunzele pomilor ori de pe vârfurile ierburilor în nestemate strălucitoare și făcând astfel ca dimineața să pară una relaxată și luminată. A privit și i-a plăcut ce vede și atunci s-a gândit că ar fi bine ca unele dimineți să fie precum cea pe care o trăia în acea clipă. Își ridică privirea spre cerul întesat de nori plumburii care continuau să protejeze pământul și își dori ca lumina zilei să răzbată mult mai ușor printre ei; iar aceștia, ascultători, s-au retras spre alte orizonturi, lăsând razele soarelui să se des-

fășoare în voie și să mângâie iarăși, ca pentru întâia dată, verdeața, ierburile cu semințe, pomii cei roditori, pământul și apele, să scalde cu lumină toate cele ce le putea cuprinde cu ochii.

Își dori atunci ca soarele să nu mai fie ascuns de după nori și își dori de asemenea să poată vedea și strălucirea planetelor din jurul său. Soarele trebuia să lumineze ziua, iar noaptea pământul avea nevoie de un cer senin ca să poată respira, de stele care să lucească pe boltă și care să arate direcția corectă drumeților osteniți; toate vietățile care respirau aerul acestei planete, sălbăticiuni de toate felurile, precum și întreaga natură, cu toate aveau nevoie de un cer înstelat, de lună, de prezența constantă a acestor elemente în viața lor; el însuși avea nevoie să poată zări luminile habitatelor de pe Marte ori să vadă cum strălucesc, în zorii fiecărei dimineți, orașele suspendate deasupra norilor de pe Venus.

În lumina caldă și proaspătă a soarelui, ramurile copacilor se lungeau, iar la capetele acestora mugurii creșteau, se desfăceau și explodau, aruncându-și spre slava cerului semințele ca să le poarte vânturile, să încolțească în pământul reavăn, să plutească pe apele cele multe. Își aminti atunci că insectele aveau nevoie de polenul florilor ca să poată hrăni lumea și, dintr-odată, un roi de albine a apărut ca de nicăieri și a început să exploreze petalele colorate. Văzduhul se umplu pe dată de zumzete binecunoscute, iar mirosul dulceag al florilor se răspândi instanta-

neu peste tot: peste pădure, peste poieniţe, peste coamele dealurilor, ajungând până pe crestele munţilor.

În ziua aceea, se gândi el, putea spune că fusese martorul tăcut al învierii naturii, al revenirii primăverii. S-a gândit că pe urmă avea să vină vara cea călduroasă, toamna cea vesel-tristă şi iarna cea viforoasă, care ar fi acoperit totul cu mantia albă a uitării; se gândi că ele trebuie să fie despărţite cumva, că numai trecerea zilelor ar fi putut să le despartă în felul acesta.

Se uită atunci peste toate şi văzu că lucrurile care îl înconjurau acum se întâmplaseră aşa cum şi le imaginase. Dincolo de dunga orizontului, soarele apusese demult, iar luna ce-abia se ridicase de-o palmă pe cer îşi revărsa lumina argintie peste dealuri, peste păduri. În spate, mai departe, stelele îi licăreau complice în timp ce frigul începuse să pişte. Din piept i-a urcat atunci un suspin îndelungat, pe care reuşi să şi-l înăbuşe, după care a coborât să se încălzească lângă focul nestins al muntelui.

(Da, ploaia şi vânturile curăţaseră atât de bine întreaga atmosferă de praf încât acum nimeni şi nimic nu mai putea să spună că, nu cu mult timp în urmă, întreg Pământul fusese un loc unde orice respiraţie îţi ardea plămânii. Pielea oamenilor fusese cea mai expusă la boala adusă de praf, iar semenii săi s-au stins astfel până la unul; până la urmă praful acoperise totul, iar timpul, ajutat de ploi, de aerul plin de particule roşiatice, dar şi de animalele sălbatice care reuşiseră să supravieţuiască Extincţiei, împreună cu evoluţia naturii, reuşiseră să

șteargă de pe fața Pământului orice urmă a existenței, a Omului. Nu mai rămăsese nimic ce-ar fi putut aminti cuiva că peacolo trăiseră cândva alte ființe. Până și bucățile acelea trențuite și ponosite pe care le purtau și cu care oamenii-și acopereau goliciunea pielii, bucăți pe care ei le numeau veșminte, dispăruseră. Unele putreziseră, se amestecaseră cu praful, cu apa, cu aerul și cu pământul, se fărâmițaseră în miliarde de atomi și se răspândiseră peste tot, se amestecaseră ele însele cu praful, cu aerul, cu microbii.

Îngropase demult ceea ce mai rămăsese din Janice, din mama şi din tata, din frații săi; de asemenea, acolo unde zărea rămășițele pământești care ar fi putut să aparțină oamenilor, se oprea, săpa o groapă și le ascundea cât mai adânc, spre măruntaiele Pământului, ca să nu mai poată fi găsite de nimeni, niciodată.)

Dimineața celei de-a doua zile era ceva mai caldă, dar nu atât de luminoasă pe cât fusese precedenta. O perdea de nori grei pusese stăpânire pe cer și amenințau câmpurile, pădurile și munții cei înalți cu o ploaie zdravănă.

Simțea că din atmosferă lipsea ceva. La un moment dat se auzea fie doar bâzâitul enervant al muștelor care i se așezau pe mâini, pe picioare, fie zumzetul grăbit al altor insecte care străbăteau văzduhul. Iar atunci a realizat că doar acestea zburau. Cât era cerul de mare și de întins, ori pădurea de deasă și întunecată, nici un ciripit de pasăre, nici un tril, nimic din ceea ce ar fi trebuit să producă un efect sonor nu se făcea auzit de nicăieri. Iar acest lucru

nu i se păru că este bine, așa că închise iarăși ochii și își lăsă mintea să îi iasă din trup și să cutreiere pământul în lung și lat.

Așa a reușit să străbată în câteva clipe distanțe mari, mergând dincolo de linia orizontului. Acolo unde cerul se întrepătrundea cu apa a găsit târâtoare și le-a rugat să iasă la suprafața pământului, să aibă încredere că urgia trecuse. Și a reușit să le convingă, după îndelungi impulsuri, că a sosit vremea să nu mai stea ascunse, ci să revină și să-și recapete ceea ce li se cuvenea: suprafața planetei, cu tot ceea ce însemna asta. Unele au intrat atunci în apă și s-au înmulțit, s-au diversificat, populând mările sub toate formele, de la pești la reptile ori la mamiferele îmblănite care își duceau traiul pe întinderile veșnic înghețate; altele, din contră, au preferat să brăzdeze pământul în lung și-n lat, să-l afâneze și să-l găurească, lăsând dâre lipicioase prin tunelurile abia perceptibile săpate în urma lor. Multora din târâtoare le-au crescut atunci picioarele și au început să alerge pe suprafața pământului, căutând un loc cât mai bun și mai ferit de ochii prădătorilor, pe care aveau să și-l transforme în culcuș. Pentru că, nu-i așa, trebuiau să-și lase în siguranță ouăle pe care le purtaseră ani de-a rândul în pântece, iar puii lor aveau nevoie să fie protejați cât mai bine până reușeau să ajungă la maturitate.

(Până și sălbăticiunile pădurii, mai ales cele cu blană, începuseră să se zărească tot mai des, iar de data asta nu mai păreau la fel de speriate ca atunci când ucisese acea haită de lupi care

se înfruptaseră din rămășițele familiei sale. De fapt, animalele ajunseseră să-l considere ca pe unul de-al lor, deși, atunci când îl vedeau, tot dădeau se ascundă în pădure, acum nu mai căutau să ajungă cât mai departe de el, ci se mulțumeau să păstreze o distanță de siguranță și să-l privească, pline de curiozitate, de la adăpostul copacilor umbroși și a tufișurilor înalte.

Fiarelor pădurii le păstra o amintire mai puțin plăcută. Într-un fel, recunoștea că îi era frică de ele încă de când părinții săi îl amenințaseră că-l vor da lupilor să-l mănânce. Și ajunsese să urască pe urmă lupii după ce văzuse cum se înfruptau din trupurile oamenilor. Dar, trebuia să recunoască, aceștia îl scutiseră de o muncă istovitoare și zadarnică – aceea de a îngropa fiecare rămășiță întâlnită în cale a foștilor oameni.)

7

Începuse să urască singurătatea, să o deteste. Uneori urca pe vârful muntelui și îi plăcea să mediteze acolo, simțindu-se ca un rege deasupra lumii sale pe care încercase să o facă din nou primitoare, din nou de locuit. Deseori îi plăcea să se dematerializeze și se lăsa cuprins de aerul din jurul său, de natură, intra în spiritul tuturor vietăților de pe pământ, al pomilor, al ierburilor, voia să afle de la acestea ce nevoi mai au, cum și în ce fel putea să le ajute. Îi plăcea să se regăsească în toate viețuitoarele

pământului, să fie cel care vedea cu ochii lor, cel care gândea cu mintea acestora, cel care se înfrupta din tainul fiecăruia.

Alteori prefera să se confunde cu pădurea, cu pământul, cu vântul, cu munții cei înalți şi veşnic acoperiți de zăpadă. Se amesteca până și cu trupurile norilor cei groși și îi ajuta să-și elibereze povara de apă, să hrănească pământul însetat.

(Învățase să asculte zgomotele din natură şi să se identifice cu ele, chiar le învățase rostul. Dar ce folos, se gândi atunci, dacă nu are cui să i le arate? Dacă nu se poate bucura nimeni de ele, la ce bună să existe? Dacă pământurile rămâneau nelucrate și neamenajate, la ce i-a folosit că le scosese de sub ape?)

Știa că rămăsese singur, că nimeni nu avea să mai râdă vreodată de el, că nu avea să se ascundă niciodată. Cu toate astea, i se făcuse dor de ai lui, de Janice, de oameni, era o durere care creștea în piept și care ajunsese să-l sufoce.

(niciodată nu i se întâmplase asta, dar simțea că lipseşte ceva ca totul să fie perfect, aşa cum vroia el, așa cum visase de când era mic).

În acea seară a modelat o formă după asemănarea lor, a oamenilor a căror lipsă o resimțea.

(Credea că toate lucrurile trebuie să se întâmple cu un scop, că doar pentru așa ceva au fost create. Și asta pentru că fiecare dintre ele, din momentul în care au căpătat o formă, trăiește întru îndeplinirea propriul său destin. Așa cum ne trăim și noi

viața noastră, a fiecăruia, însă diferită de la unul la celălalt... Pentru unele făpturi, depinde și de alte conjuncturi, viața este mai lungă, pentru altele mai scurtă. Dar totul ce există în lumea asta are un scop, pe care și-l va îndeplini până în momentul în care va fi nevoit să o părăsească. Tot ceea ce trebuia el să facă era să le pătrundă în minte și în suflet, nu mult, atâta doar cât să le insufle scânteia dorinței de a fi.)

Nu voise să o facă astfel încât să semene cu el, ci cu ei; iar dacă părinții săi și Janice au încercat ani de-a rândul, până în ultimele lor zile, să-l ferească de vederea celorlalți, asta înseamnă că oamenii cărora le resimțea lipsa nu trebuiau să aibă blană, coadă, extremitățile picioarelor lor trebuiau să se termine cu o talpă și câteva degete și în nici un caz cu o copită groasă, despicată, rezistentă la contactul cu solul dur.

(A frământat vreme îndelungată nămolul, țărâna și lutul lângă râu, până când soarele începea să apună. Atunci, în asfințit, a chemat în ajutor vânturile, cerul, pământul, ba chiar tot universul. Știa că toate lucrurile care există pe fața Pământului trebuie să cuprindă în ele scânteia vieții, pe care o pot transmite mai departe, Așa că apucă acest mănunchi de elemente și-l prinse în palme, apoi îl transformă într-o suflare, într-un abur pe care îl introduse în forma din lut prin nările acesteia. Și a rămas aburul acela înlăuntrul lucrării multă vreme, până când forma prinse viață și începu să se mişte.)

Și o numi Adam.

După care a coborât în măruntaiele muntelui, lângă râul cel cald și primitor, ca să se odihnească.

Toți vom fi fericiți

Să vezi pe dinafară. Să stai pe o măgură şi să priveşti un peisaj simplu, suspect de simplu, suspect ca orice lucru simplu, ca orice lege simplă a fizicii, în spatele căreia bănuieşti întotdeauna că există legi noi, complicate, imposibil de înțeles. Simplitatea e un artificiu la care oamenii recurg pentru a acoperi multitudinea. Așa cum natura a inventat pielea spre a masca structura complexă a mamiferelor, tergumul pentru a ascunde membrana larvară pentru insecte. Simplitatea e neliniştitoare pentru neiniției şi le produce anxietate.

Un om îşi poate spune toate astea stând nemişcat în placenta aceea energetică numită metacapsor – de exemplu, o femeie ca Leta, care stă pe spate cu ochii închişi, cu sînii ei mari revărsați spre lateral, închipuindu-şi că se află pe o măgură şi că visează timpul. Un singur lucru vrea să uite: că e de carne şi sânge. Își dorește să fie doar

gând. Un lucru pe care nu-l poate uita – şi ştie asta. Ştie că nu poți uita la cerere, nici măcar la cererea ta. Poți să-ți închipui că te împaci cu oamenii, să consideri că le eşti egal şi că dispui de un echilibru aproximativ suplu. Dar nu poți uita nimic referitor la el şi la răul făcut. Toți, laolaltă, cântăresc din punctul tău de vedere şi al echilibrului căutat mereu, exact cât tine.

Leta aude paşi repetați şi-şi visează Supraveghetorii. Existența sa nu împiedică nimic, nu propune nimic. Fiindcă Leta e o potențialitate numerică. Paşii Supraveghetorilor se dedublează şi se îndepărtează, iar urechea ei fină surprinde zbârnâitul unei sonerii.

Era ora la care se schimbă garda Palatului statuilor de ceară.

Să vezi dinafară agitația browniană a mulțimii, fluturarea unor drapele, rostogolirea pancartelor pe care strălucesc slogane şi lozinci silogistice.

ALEGEȚI UN ECOLOGIST!

CARTER ESTE ECOLOGIST.

ALEGEȚI-L PE CARTER.

Logică formală. Carter declamă, de la înălțimea ecranului care îi găzduia imaginea: *„Omul şi-a bătut joc de planetele pe care le-a întâlnit în spațiu. Omul n-a ținut cont de condițiile existente acolo. Kepler 4b, Kepler 22b, sistemul KOI 351, Gliese, iată întregul şir al ratărilor umane, apogeul rezultatelor experiențelor Partidului Metodologic. Aveam dreptul să distrugem potențialurile acestor planete, vă întreb acum eu*

pe dumneavoastră? (și aici se auzea cum lovește masa cu pumnul, un sunet înfundat acoperit de uralele mulțimii, dar surprins de senzorii de sunet ai camerelor). Sunt ferm convins că omenirea n-a învățat nimic din fostele sale greşeli. Aceste greșeli vor fi cu siguranță reluate în alt plan, în alte coordonate galactice, în alte vremuri, se vor repeta veşnic... (pauză în care bea din paharul cu apă așezat pe pupitru). Cetățeni! Terra a trecut de câteva ori pe lângă catastrofa atomică. Omul modern și aparent civilizat a stîrpit de pe ea sute, poate mii, de specii, a exterminat popoarele mai puțin dezvoltate, a colonizat națiunile fără identitate, a transformat pădurile în stepe şi stepele în deşerturi. Știți oare cât de greu am corectat toate astea? Cu efortul dus pînă la suprem a două generații biologice de oameni, cu munca de netăgăduit a sute de cicluri de androgini!"

Să vezi din afară, de pe măgură, în vale, satul şi fumurile caselor în pragul iernii. Şi să apună Soarele scăldat în mantaua purpurie, cu faldurile de fum ce se ridicau în atmosferă.

Dar de ce să apună? În primii ani iubim răsăritul. Apoi, ziua vieții creşte în urma noastră, amprenta organismelor pe sol se strânge, concentrată. Şi da, ne place apusul: regăsim în el amurgul fericirii, amurgul idealurilor şi astfel se închide acordic într-o simfonie a tristeței care e atât de intelectualizată încât nu reuşeşte nici măcar să ne doară. Ea seamănă cu acceptarea tacită a implacabilului destin pentru care n-am fost concepuți. Şi nu avem nici măcar puterea, nici măcar dorința de a plânge.

Suntem vulnerabili, ca ființe. Ca și Leta, în spațiul artificial amniotic.

Ce caută EA aici?

Azi e joi. E joi de foarte multe ore, nici nu mai știe de câte. E joi pentru cei care merg în viitor, pentru trecutul depășit ce șade scris în bosonii care l-au înconjurat și i-au fost martori ai trecerii. Pentru prezentul pe care Leta va vrea să-l uite.

Iată recunoașterea: ei au spus că vor avea grijă de toate. Până și de o prostituată care face parte din cartel. Și mâine va fi tot joi. Și toată luna august pică într-o joi, fiindcă nimănui nu i-a păsat vreodată de timp, de coordonatele galactice. Dar Septembrie va pica vineri, desigur. Iar habitanții abia așteptau ca noaptea să le vestească intrarea în noiembrie, când cu siguranță va fi sâmbătă.

— *Pentru tine* – îi spusese atunci Clotilde, clipind des, cu capul așezat pe braț – o *să fie cald și bine. Atât de cald și de bine încât tare-aș vrea să mă aflu în locul tău.*

— *Gura* – spuse aspru Leta. *Lasă-mă să ascult.*

Era întuneric iar ea se trântise pe spate, între așternuturile frământate. Fuma.

— *Leta...*

— *Trage perdeaua și taci!*

Prevederea a fost mereu mama înțelepciunii. Colonizarea stătea să înceapă. Și Ei, Acolo, au nevoie de tine, de fiecare persoană. Iar ele sunt uitate Dincolo, departe, pe acea planetă blestemată, o planetă oarecare aleasă alea-

toriu dintr-un lung șir de alte planete. Dar la fel de blestemată precum toate planetele vii.

La radio a început o melodie ritmată. Printre rotocoalele fumului de țigară, îngâna versurile.

De aceea aici se face atât de rar seară. Iar ca să fie seară, trebuie ca mai întâi să treacă o zi. Ca să treacă ziua, trebuie ca ea să înceapă. E foarte greu. Trebuie să te rogi – şi nu unui zeu. Doar ție. Să reziști, să te adaptezi, să depinzi doar de tine.

— Leta?...

— Da, te blestem. Aș vrea să-mi semeni.

— Oricum semănăm, rânji Clotilde întorcându-se cu fața spre hubloul de deasupra și vrând să acționeze telecomanda pentru a schimba canalul de muzică.

— Lasă-l să cânte. Mie-mi place. Știi cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

„Vom înainta mereu pe un drum fără leac/ Unde paşii noştri tac/ Iar în urma lor, sărac,/ E-n zadar cuvântul toooot şi gândul cel buuun..." se auzea cântând în surdină radioul.

Fum gros de țigară. Afară lumini disparate, fără nicio noimă, iar în cameră întuneric. Printre pliurile perdelelor, luna planetei blestemate arunca priviri iscoditoare în camera lor, peste hainele aruncate neglijent pe jos.

Totul a pornit de-acolo, din drumul nevăzut, asta dacă nu cumva ea era oarbă: păşea pe el şi nu-l putea zări, nu-şi putea zări nici picioarele, jos era umbră, în jur o noapte de cer mascat cu trupuri interpuse între ea şi pavaj.

Totul pornise atunci de la miting. Marea mulțime care fornăia, se zbătea, striga, nu mai putea răbda. Clotilde spuse:

— E o poveste şi aici, unde suntem noi acum. Povestea ciudată despre acea pădure mare şi verde şi despre acele poteci lungi pe care Cineva nu le putea suferi. Şi, ca să dispară potecile, acel Cineva a tăiat pădurea și a lăsat în urmă rămășițele trunchiurilor schilodite ca să le acopere. Ce părere ai?

— Frumoasă poveste. S-o spui cândva copiilor tăi.

— Am s-o spun – a răspuns Clotilde, îmbrăcându-și costumul mulat din latex.

Apoi au chemat-o la Centrul de Comandă şi ea le-a împărțit soldaților noile sarcini. Revendicările rebelilor nu fuseseră acceptate, urmase represiunea.

Convoiul deportaților se punea în mișcare către exploatări, spre colonizare. Căci exploatarea se confundă cu colonizarea pe multe planete. După ce se termina exploatarea, colonizarea își relua lungul drum spre următoarea destinație. Cei din cartel mirosiseră totul cu multă vreme-n urmă și acționaseră la timp. Şi apoi pădurea – *oare ce-a spus Clotilde despre pădure*?

Leta visează. O doare carnea de numărătoarea atingerilor trecutului, a anilor care au trecut peste ea, a traseelor palmelor Clotildei.

— *Helloo! Over here, miss !* îl auzise în spatele ei pe asiatic cum încerca să își vândă marfa în Camden. *Acesta e*

un habitat „Gregor", îl ştiţi, cred, pe bătrânul Gregor, de l-aţi văzut la televiziuni. E un autentic habitat „Gregor". Şi Carter are un asemenea habitat, vă daţi seama, şi sper că ştiţi ce înseamnă asta...

Omuleţul cu faţa atât de galbenă încât prima dată i-a oferit senzaţia unei măşti din ceară. Când a fost asta? A! Înainte! Sigur, înainte. Apoi, într-o bună zi, omuleţul a murit. Era necesar să moară, nu?

Din orice obiect se poate face o armă. Chiar a întrebat-o, glumind, privind-o hulpav:

— *Umbli cu un revolver în sex?* rânjise şi ochii i se umpluseră de poftă.

Apoi el a murit – şi ea a primit toţi banii promişi de cartel, absolut toţi.

L-a văzut odată pe liderul metodologist. Adică l-a văzut în realitate. Era din carne şi sânge. El, celălalt, murise. Celălalt – adică, pur şi simplu, El. Demult, când trăia, trăiau şi idealuri pentru care merita să lupţi. Sau să exişti. Pentru ea era totuna.

Acum e amiază şi e august şi e cald. Cândva poate că va fi septembrie şi va fi dimineaţă.

Ar vrea, ea ar vrea să nu mai semene cu ei. De ce să le semene? Planeta către care merg a fost cucerită în urma unui conflict armat care a durat exact o jumătate de oră. O înscenare jalnică, asta fusese de fapt. S-a aflat până la urmă, iar cabinetul metodologist a fost nevoit să-şi dea demisia, sub presiunea opiniei publice.

Obsesia spațiului, a cuceririi acestuia. Obsesia omului în habitat, în biosistem, în Cosmos. Necesitatea de a ucide pentru a-şi face loc. Aşa au pretins – dar ea, Leta, cunoaşte şi un alt adevăr.

Cândva a scris pe o hârtie: vă iubesc pe toți. Apoi a folosit-o la toaletă. Ce rost are un sentiment în lumea care funcționează ca un mecanism, cu logici şi reguli stricte, adesea iresponsabile?

TOȚI VOM FI FERICIȚI...

Panoul îi lumină fața. Duse mâna la ochi – lumina era prea puternică, iar ea avea fotofobie. De fapt, avea fobie față de tot, de lume, de colonizare, de zborul cosmic.

— *Nu ești fericită lângă mine?* o dezmierda Clotilde.

Unde era politicianul care vrusese să dea fericire la toată lumea? E drept că puțină, dar fusese de-ajuns ca să deschidă cutia Pandorei.

VENIȚI DE LUAȚI FERICIRE.

CARTER E UN ECOLOGIST CARE VĂ POATE FACE FERICIȚI.

EL ESTE PROFESORUL VOSTRU DE FERICIRE!

La radio se auzea un mag al vremurilor duse; cânta o melodie simplă şi toată doar un plâns, o melodie cum nimeni n-ar mai fi în stare să compună astăzi. Cum nimeni n-ar mai fi în stare să plângă. Era acolo un om părăsit de oameni, de iubire şi ură, un om, pur şi simplu, gol, fără carne şi sânge, un om făcut numai din voce şi durere. Îi amintea de Sunetele pe care le auzise când era copilă.

„Va sosi cândva o zi și vei citi un ziar,

Te vei ridica deodată și vei privi în calendar,

Vei socoti câți ani s-au petrecut de când iubitul tău s-a dus..."

Parcă şi-ar fi luat adio ea, de la ființa ei, ascultându-l.

BORDELUL RIO – PÂINEA DEZMOŞTENIȚILOR!

O ORĂ DE SATISFACȚIE PE UN PREȚ DERIZORIU!

Geamul imens şi reclamele şi Leta goală, întinsă pe covor, fumând. Şi căştile pe urechi, ochii închiși. Şi răsuflarea sacadată a Clotildei aproape.

SCHHWAEPSSSS!

Fâsss. Sticla se destupă, apoi imaginile se schimbă iar. Reclamele care îl promovau pe Carter, transmițând mesajul subliminal.

DEO-PARFUM ELBAL

MOSTRE GRATUITE!

MECTANA.

FACILITĂȚI TERAPEUTICE.

NUMAI CU CARTER LE PUTEȚI AVEA!

Sâni mângâiați. Spray. Multitudine de culori. Clotilde întinsă lenește lângă trupul ei gol, cu degetele alergându-i pe coapse.

— Închide geamul, Clotilde!

— Eşti o sălbatică, îi râse în față.

— Trage dracu' perdeaua!

Simbolul Partidului Metodologist, în antagonie. Ultima imagine din calup. Apoi întunericul.

— Proasto!

— Taci! Ascultă!

„Nimeni nu ne-a mângâiat,
Nu ne-a învățat s-o facem...
A fost altfel când iubeam,
Am distrus în noi povestea..."

— Cine e? Cine cântă?

— Nu ştiu.

Îşi simte trupul greu, infinit de greu. Ca o piatră care atârnă deasupra hăului. Dacă n-ar avea carne şi sânge, cugetă Leta, totul ar fi altfel. Nimic n-ar mai semăna cu ceea ce este.

Cântecul acela fusese interzis, cu foarte mult timp în urmă. Nimeni nu mai ştia cine cântă. Nimeni nu mai ştia cine l-a interzis. Atunci a înțeles de ce-i spusese Clotilde asta:

— Cum se cheamă?

— Cântec.

— Atât?

— Nu chiar atât. Este cântecul interzis.

— Chiar aşa se numeşte?

Se face tăcere. E încă joi.

Dacă n-ar fi de carne... Dacă n-ar fi nimeni de carne şi de sânge, ci doar biți și holograme. Dacă n-am mai cere nimic omenesc, nimic care să ne sperie. Cargoul galactic înghite zeci de mii de kilometri pe secundă, penetrând spațiul ca un fruct rău, căzut din pom. Un fruct al cunoaş-

terii. Ieri a fost iulie. S-a gândit la grevă şi la motivele deportării. Şi s-a gândit la Clotilde, apoi la Suzana şi la Paul. Paul era un ecologist. Ea, Suzana, era metodologistă. Paul a fost ultimul pe care l-a ucis. Cartelul îi spusese însă că era necesar.

Dacă n-ar fi fost de carne şi sânge. Şi dacă n-ar fi ştiut să plângă. De-ar fi fost o simplă maşină. Aşa s-a rugat atunci: să fie o maşină cu un buton şi program. Şi să se facă noapte mereu, să nu se trezească din visele ei care, pentru prima dată, erau totuna cu Visele Omului. Să curgă veşnic cerneala aceea neagră ce include şi uniformizează. Carnea ei, aripile ei de sânge pe care le întindea să le-adape din miezul aprins al spațiului celuilalt.

— Să nu rămân la fel – se ruga. Să crească noaptea asta până la glezne, până la brâu şi umeri. Şi să se-ntoarcă la noi Stelele de Veghe şi să fie o zi cât de o lună şi o lună cât treizeci de luni, treizeci de roți călcând peste noi ca una singură. Şi să auzim lucruri ce nu se-aud: cum cresc trandafiri crăpând dalele de beton cenuşiu al trotuarelor şi străzii şi cum maşinile se opresc una câte una, uluite, şi cum mugurii vor sparge pereți şi plafoane, vor dezrădăcina blocuri, vor fisura piloni şi cum vor creşte ca o forță oarbă şi vor înainta printre firele ce duc la panourile publicitare strangulându-le.

Atunci – şi-a spus – drumul plin de trandafiri crescuți fără noimă şi mesele din baruri, penetrate de sevă şi toate

lucrurile ce dau muguri, toate vor căpăta forme noi şi înţelesuri ce reuşesc, în sfârşit, să ne semene.

Trandafirii cresc pretutindeni. Cresc în Spaţiul Omului, din pereţii habitatelor *„Gregor"* şi din mânerele panourilor purtate haotic de grevişti; cresc din tocurile uşilor, din sonerii şi ţevile organice. Ca un cântec tăcut; tăcut şi viu.

„Un cântec interzis" îi spusese lui Paul, aprinzându-i curiozitatea.

Iar ea să fie maşină. Să crească din ea trandafiri, să nu poată plânge şi să aibă amintiri cu program. Să n-o doară faptul că ţine la Paul şi că îl va ucide.

Un cântec despre oamenii cei minunaţi.

Ea încă îl aude. Stă cu ochii aproape închişi, iar Clotilde se reazemă în palme; o pată albicioasă, faţa – şi alte două pete lunguieţe care s-au lipit de covor.

„N-am să uit în câte dăţi
Ne-au învins prejudecăţi,
N-am să iert de-acum pe nimeni..."

— Îl dau mai tare?

Dacă n-am fi fost de carne şi sânge, nu s-ar afla în metacapsor. Să fie o zi cât o lună. Are ceea ce a dorit. Dar nu visase asta. Ea...

Dacă n-ar fi de carne şi sânge, Leta ar fi fost liberă.

— Ţine-ţi gura! Ascult!

— O să fii fericită, fetiţo. Pentru tine va fi cald şi bine. Va fi atât de cald şi de bine încât tare-aş vrea să mă aflu în locul tău...

PROFESORUL DE FERICIRE ARE UN MESAJ PENTRU TINE!

TOȚI VOM FI FERICIȚI.

Mesajul de final încă îi răsuna în cap, propagându-i-se prin sinapse. Fericirea promisă avea să vină, negreșit, cândva. Poate că după ce va înceta să mai fie.

— De ce plângi?

Vom ajunge acolo, pe planeta căreia îi suntem destinați. Ca să o colonizăm. Ura se va stinge dintre noi. Greviștii de ieri vor fi cetățenii conformiști de mâine. Cetățenii Confederației, cetățeni model, numai buni de dat exemplu celorlalte colonii.

— *De ce dracu' te smiorcăi? Îl iubeai? Mai mult ca pe mine?*

Leta se ridică din metacapsor. Se ridică şi nu pricepe cum. Îşi priveşte mâinile. N-are mâini. Îşi priveşte picioarele. Picioarele nu se află la locul lor. Ele sunt altundeva, habar n-are unde. E septembrie şi vineri. Marți, oamenii sunt sparți, iar ieri fusese joi. Anabioză. Funcții vitale încetinite. În creier nu există lumină, sunete sau mirosuri.

Leta n-are trup. Nu-şi vede trupul. Nici satul nu îl mai vede, dincolo de măgura singuratică şi fragilă, plină de zăpadă, peste care Soarele a apus lăsându-și trecerea pe cer ca o dâră luminoasă.

— De ce dracu' plângi? apucă s-o mai audă pe Clotilde.

Întuneric. Stelele reci.

Leta e acum tot ce și-a dorit să fie. Neant și vis. Pulsari și vid. Sori și vortexuri.

Clotilde îi atinge prin beznă mâna înghețată şi țeapănă.

— De ce plângi?

Violonistul

Liniştea micului oraş de la poalele muntelui fusese spartă în mii de cioburi de acordurile stridente ale unei viori, al cărui sunet ascuțit se făcuse dintr-odată auzit până hăt în sus, la pânza de nori groși ce acoperea aşezarea de la poalele muntelui aidoma unei pături de puf, una largă și încăpătoare, ca să se spargă apoi în mii de note de ferestrele caselor din centru, acolo unde violonistul se aşezase şi începuse să cânte. La început se auziseră câteva acorduri prelungi, unele mai triste apoi altele mai vesele, însă încercările de acordare a instrumentului avuseseră darul de a atrage asupra sa atenția orășenimii.

Acesta apăruse dintr-odată în oraşul lor şi se aşezase fără nici un fel de ezitare pe ghizdul fântânii, își scosese din cutie instrumentul dimpreună cu arcușul și abordase un cântec iute, vesel, cu care reușise să capteze atenția trecătorilor şi să le destindă chipul încruntat, obligându-i

astfel să apeleze la zâmbetul acela cald și complice pe care îl arborează fiecare atunci când soarta îi hărăzește să fie de față la producerea unui eveniment.

Oamenii îi remarcaseră statura înaltă și semeață, neîncovoiată, pieptul puternic dar și chipul smead, nebărbierit, acoperit de o piele uscată care îi deconspira peregrinările de care avusese parte până să ajungă aici. *„E clar că vine din ținuturile sudice, dragă, de-acolo de unde dogorește soarele și este oxigen pe săturate; păi nu vezi cât de ars de soare este?!"* prinseră a șușoti pe sub borurile pălăriilor ușoare, de vară, câteva femei care se adunaseră curioase lângă fântână, mândrindu-se astfel cu vigilența pe care, în fine, aveau ocazia să și-o probeze. *„Uite-te și tu cât de bronzat este, cu siguranță că a colindat prin toată lumea și a văzut o mulțime de lucruri!"* mai adăugară ele, gândindu-se că vor sosi și momentele în care li se va oferi ocazia să îl tragă de limbă pentru ca să afle cât mai multe. *„Este un tinerel tare falnic și frumos, oare o fi însurat, sau măcar o avea copii?"* se pomeniră întrebând câteva doamne ancorate în realitate, gândindu-se că n-ar strica să-l oprească pentru totdeauna în orașul lor, mai ales că fiecare dintre ele avea câte o fată de măritat pe-acasă.

Curiozitatea oamenilor strânși în piață era mare, mai ales că nimeni nu știa nimic despre muzicant și nici nu cunoșteau motivul exact pentru care acesta apăruse brusc în mijlocul comunității lor. Se pomeniseră pur și simplu cu el acolo; vioara îi răsunase instantaneu peste acalmia

orășelului, iar aerul puternic de munte îi purtase și amplificase notele, melodiile sale pătrunzând astfel până în cele mai ascunse cotloane ale urbei. Dangătul clopotniței catedralei încercă să anunțe timid miază-ziua, însă imediat sunetul viorii crescu în intensitate și îl acoperi, înghițindu-l hulpav.

Apoi băiatul de numai șapte ani al doamnei Reynolds a fost primul care s-a apropiat de muzicant. Puștiul scoase din buzunarul pantalonașilor săi de vară un ambalaj pe care îl desfăcu stângaci, apoi rupse bucata de ciocolată pe care o găsi acolo în două bucăți aproximativ egale. Le cântări pentru o vreme în mânuțele sale mici, hotărându-se apoi să păstreze una pentru sine. Pe cea de-a doua o așeză cu sfială lângă violonist, după care, rușinat, îi întoarse cu iuțeală spatele și o rupse la fugă, nemaiapucând să vadă surâsul ce-i garnisise acestuia fața, dând la iveală un șirag de dinți albi ca niște perle.

Această inițiativă îndrăzneață a copilului a declanșat printre femeile ce fuseseră de față și asistaseră la acțiune un imbold al întrecerii ce le fusese total necunoscut până atunci. Prima care a apărut cu o farfurie plină ochi cu d-ale gurii a fost doamna Gilman, care a ținut să îi precizeze violonistului că fiica sa, Phoebe, gătise singurică absolut toate bunătățile ce erau aliniate acolo, și că însăși ea gustase și i se păruse atât de bun încât cu greu ar putea găsi un termen de comparație corespunzător acelor minunății gastronomice. La puțină vreme după doamna Gilman

sosi în piață și soția primarului, doamna Murdoch, aducând cu ea o fiertură ce mirosea grozav de îmbietor, ornamentată meșteșugit cu câteva frunze de pătrunjel (un lucru rar, însă vecinele ei, mai cârcotașe și foarte bârfitoare din fire, traseră concluzia că Murdochii își permit și extravaganțe culinare), totul fiind aranjat într-o gamelă argintată de armată pe care aceasta o moștenise de la tatăl ei – un respectat căpitan de oaste lăsat la vatră în urmă cu zece ani.

În acea zi o mare parte din ceea ce însemna suflare de gospodină de prin târgușorul de sub munte a ținut să își arate priceperea în ale gătitului. Cu toate acestea violonistul nu se opri din cântat decât undeva târziu, după ce umbra înserării coborâse peste acoperișurile caselor, moment în care până și ultimul curios căscase obosit și se grăbise către casă. O mașină a poliției locale ce își făcea rondul prin zona fântânii din centrul orășelului a trecut pe undeva, aproape de miezul nopții, și nu îl mai află acolo, iar odată cu violonistul dispăruseră și toate tingirile, farfuriile ori castroanele pline ochi cu mâncare pe care sufletele dornice de afirmare ale doamnelor orașului i le pusese la dispoziție. *„Să vezi ce-or mai plânge mâine dis-de-dimineață alde Murdoch după gamelă!"* rosti Bruce binedispus către Steve, înghiontindu-l amical, după care pufniră în râs în timp ce și-l imaginau pe primar, dar și pe soția acestuia, ambii destul de dolofani (mai ales ea), văicărindu-se și frângându-și mâinile în timp ce încercau să

dea de urma violonistului fugar și de argintăria căpitanului. "*Cu siguranță că Johnny este departe acum, și va primi o grămadă de bani vânzând argintăria Murdochilor!*" adăugă și Steve, după care iarăși îi apucară râsetele.

E de la sine înțeles că pe violonist nu-l chema Johnny, așa cum este greu de presupus că ar fi știut careva din oraș cum îl cheamă, însă numele îi fusese pus ca o glumă de-a lor, de-a polițiștilor care făceau rondul în acea primă noapte și pe care nu cred că se vor osteni vreodată s-o explice cuiva, iar orășenii nici nu îi vor mai spune într-altfel de acum înainte.

Nu mică le fu însă mirarea tuturor când a doua zi de dimineață violonistul s-a așezat liniștit în locul în care stătuse în ziua precedentă și începu să își acordeze instrumentul, după care atacă cu maximă virtuozitate o bucată muzicală pe care mulți dintre cei de față o recunoscură ca fiind glasul părinților pe care îl auzeau în copilărie, atunci când de obicei mama îi trezea sub veșnicul pretext al întârzierii, după care adăuga tranșant „*că doar nu vrei să ne faci de râs și să nu te duci la școală, că ai să ajungi ca ai lui Simpson*"; ori cu toții știau că băieții fermierului Simpson fuseseră dați afară din școală ca urmare a numeroaselor lor probleme iscate de scandalurile și de bătăile purtate pe holurile școlii. Și pe lângă faptul că acesta apăruse la primele ore ale dimineții și își reluase tirada muzicală, lângă el stăteau cuminți, așteptându-și proprietarii, toate tingirile, farfuriile ori castroanele în care

aceștia îi aduseseră de-ale gurii, sclipind curate în bătaia soarelui.

Gestul acesta îi lăsă fără de cuvinte pe orășenii care îi puseseră vreo clipă la îndoială bunele intenții, iar atunci când veni să își ia farfuria zimțată și știind că în acea zi va fi plecată și nu va putea să îi aducă nimic, doamna Jennings îi puse lângă cutia viorii două bancnote de câte un dolar, în ideea că muzicianul va reuși să ia de undeva un sandwich. Fără a slăbi în niciun fel ritmul melodiei, acesta o urmări parcă nedumerit cu ochii săi ageri și vii până ce se îndepărtă suficient, apoi schimbă registrul melodiei, trecând la un repertoriu mai lent. Un domn ce se vedea că nu este din oraș urmă exemplul doamnei Jennings, lăsând astfel și el o bancnotă ceva mai valoroasă în cutia instrumentul, după care se dădu câțiva pași înapoi și continuă să-i asculte interpretarea ca fermecat, totul până când telefonul îi sună și îl rupse brusc din starea meditativă.

În cea de-a doua zi de când apăruse în orășelul de la poalele muntelui, violonistul a primit mai puțină atenție decât în ziua precedentă, doar vreo cinci gospodine mai sufletiste au venit să îi aducă ceva de mâncare. În rest, majoritatea trecătorilor, văzând hârtiile de un dolar lăsate de doamna Jennings dis-de-dimineață lângă cutia viorii, făcură și ei același lucru.

Polițiștii care patrulau prin zona fântânii îl văzură cum, la finalul zilei, imediat după asfințitul soarelui, acesta se

opri din cântat și se ridică, lung și deșirat, întinzându-și oasele după ce petrecuse o întreagă zi în aceeași poziție. Abia când reverberațiile produse de cântecul viorii încetară pe deplin și când liniștea grea se așternu peste casele din jurul pieței, polițiștii văzură cum muzicantul strânse o grămadă de bancnote împrăștiate în jurul său, după care le mototoli într-un ghemotoc respectabil și îl vârî în cutie fără să le numere, alături de vioară și arcuș. Apoi se aplecă și luă o farfurie dintre cele ce fuseseră puse lângă el, rontăi o porție de pește după care își șterse degetele pe pantalonii vechi și cam trențăroși, așezându-se apoi meticulos pe o piatră mai măricică, cu picioarele strânse sub el. După ce termină de mâncat, strânse restul castroanelor cu merinde, le așeză cu mare dexteritate una deasupra alteia, își luă cutia cu vioara și se făcu nevăzut pe prima alee neiluminată ce se insinua domoală printre casele din apropierea centrului orășelului și care ducea spre locurile neumblate în capătul cărora se aflau căminele veteranilor din ultimul război.

— Cam cât crezi că a strâns astăzi? îşi întrebă Bruce colegul din maşină, aparent într-o doară, părând că îşi dorea mai mult să aibă un subiect de conversație decât să afle vreun răspuns.

— Nu pot să îmi dau seama, se feri să răspundă Steve.

— Haide, măcar aşa, o părere, insistă primul.

Steve păru că face nişte socoteli în gând, încercând să arboreze o mină de om preocupat.

— Păi, să fie cam pe la vreo douăzeci – douăzecișicinci de dolari, nu? își încercă el norocul.

— Pfff, făcu zeflemisitor Bruce. Cel puțin de trei ori pe-atâta.

— Nu se poate!

— Ascultă-mă cu atenție, că eu nu mă înșel: știi că în urmă cu cincisprezece ani făceam afaceri cu legume, cum s-ar zice știu al naibii de bine cum arată un ghemotoc de bani pe care îl strângi în palmă și cam câte bancnote intră acolo. Ei bine, cred că Johnny Doe acesta al nostru cred că strângea în pumn cel puțin vreo cincizeci de bilete US National Bank, și fac prinsoare cu tine că nu toate erau de câte un dolar.

— Vrei să spui că ar fi putut să câștige mai mult de cincizeci de dolari într-o singură zi?

— Cel puțin de două ori pe-atâta, naivul meu prieten, ascultă bine aici! Cel puțin de două ori, dacă nu chiar mai mult.

— Wow, chiar așa de mult să fie? făcu Steve, impresionat fie de cunoștințele colegului său, fie de realizările pecuniare ale violonistului. Păi asta înseamnă că ar putea câștiga aproape o mie pe săptămână doar din cântat, nu-i așa?

— Fără îndoială, prietene, iar tu, cel care stai și îi păzești fundul să poată plimba arcușul acela pe strune ești plătit cu mai puțin de jumătate din câștigul lui. Ori, dacă preferi, în timp ce jumătate din populația orașului este în

șomaj în condițiile în care anul trecut s-au închis toate gaterele, iar anul acesta și fabricile de cherestea și mulți oameni nu au nici ce pune pe masă copiilor. Și atunci ia spune, e corect oare ce se întâmplă?

— Evident că nu, prietene Bruce, văd și eu că de ceva vreme nu mai este nimic corect în orașul nostru, mai ales de când s-au închis toate exploatările. Ne-au golit de resurse și acum toți au plecat la mai bine, fără să se uite în spate.

— Exact, iar ei numesc asta relocare, își vărsă năduful Bruce într-o înjurătură pe care o ținea pentru astfel de momente. Lasă, colega, că am de gând să-i spun astea cumnatului meu, mister Jasim, cel care este consilier la Primărie. Aș dori să meargă cu mine și până la primar, dacă se poate, să intru în audiență, să stau de vorbă cu el și să îi spun ce se întâmplă și ce fel de escroc este de fapt acest Johnny cu vioara lui cu tot, cred că luni mă duc la el.

— E o idee foarte bună, colegule, îi ținu isonul Steve. Abia aștept să vină tura de săptămâna viitoare, ca să îmi spui ce-ai făcut.

Zis și făcut. Polițistul local Bruce se înființă la Primăria orașului în dimineața zilei de luni a săptămânii următoare, după cum promisese. Venise destul de devreme, însă la ceasul când ajunsese în văzduh deja se făcuseră auzite acordurile unui vals celebru în urmă cu douăzeci de ani, în vremea ultimului război regional, iar oamenii care circulau pe lângă fântâna unde cânta violonistul se

opriseră și îl ascultau, cu chipurile destinse, discutând între ei extrem de relaxați, părând că pentru o clipită uitaseră de problemele și de nevoile zilnice.

Întreaga clădire a Primăriei fusese restaurată, modernizată și extinsă în urmă cu aproximativ un deceniu, atunci când economia orașului luase din plin avânt și când viermuiala din vechea clădire impusese o astfel de măsură. Odată cu scăderea exploatărilor și cu plecarea marilor companii industriale din zonă, scăzuse și agitația cotidiană din instituție, iar acum toți angajații tremurau la gândul concedierilor iminente impuse de nivelul scăzut al încasării taxelor.

Intrat în hol, Bruce a fost întâmpinat cordial de un tip scund și plesuv, trecut cu puțin de cincizeci de ani, care îl îmbrățișă cu emfază sărutându-l protocolar pe ambii obraji, după care îl pofti în încăperea unde își avea biroul, o cameră amenajată cu mult bun gust și decorată într-un stil retro baroc, însă neîncărcată de prea multe elemente. Modernul pătrunsese totuși până și în acest loc, drept dovadă un întreg perete care găzduia concomitent mai multe ecrane ce derulau știrile regionale, un purificator de aer meșteșugit ascuns în colțurile camerei, dar și o splendidă hologramă tropicală, plină de banani, de arbori de cacao și de ferigi uriașe, care încercau și în bună măsură și reușeau să ascundă camera de privitorii ocazionali din stradă atunci când consilierul lua hotărârea de a glisa peretele și de a-și deschide biroul către panorama mun-

ților din apropiere. Fură întâmpinați de trilurile canarului său campion, un exemplar superb cu un penaj de culoare alb-aurie, adăpostit într-o colivie împletită din bambus (o reminescență rară, ieșită din mâinile pricepute ale manufacturierilor secolului trecut), care începu să redea *Fantezia lui Vivaldi* cântată de Maurizio Schiuma imediat ce îi văzu intrând.

— Poftim, cumnate, te rog să iei un loc. Daaa, mă bucur mult să te văd pe la mine, foarte mult, daaa... haide să inspirăm împreună o gură de aer proaspăt, ca de după ploaie.

Și fără să mai aștepte aprobarea acestuia, apăsă un buton situat undeva, sub birou, iar atunci peretele glisă în lateral, dând la iveală o frumusețe de pădure tropicală peste care cădea o ploaie repezită.

— Hai să stăm acum de vorbă, ia spune, este ceva ce pot să fac pentru tine? îl întrebă el cu o voce groasă și afectată, bâțâind nerăbdător din picior.

— Kyle, vin la tine într-o chestiune care nu îngăduie amânare, începu Bruce vorbind repezit și oarecum autoritar. Dă-mi voie acum să iau loc, cumnate (și se așeză fără să mai aștepte aprobarea), iar dumneata stai în fața mea, pe scaunul tău de consilier, uite-așa. Iar acum să îți spun de ce am venit la tine și de ce o să îți cer să mă introduci într-o audiență la primarul Murdoch.

— Chiar te rog, cumnate, da, chiar te rog... ceva îmi spune că ai venit pentru o chestiune foarte importantă.

— Fără îndoială că da. Ai văzut, bănuiesc, recenta atracție din centrul orașului nostru, cel puțin atracția ultimelor trei zile, sper?

— Te referi la tânărul acela care cântă la vioară de dimineață până seară, rezemat de marginea fântânii? Da, desigur că l-am văzut, ba chiar pot să spun că am trecut cu Gilda și cu copiii pe-acolo în fiecare seară din weekendul acesta, și ne-am îndestulat cu muzica sa divină. Copii au fost entuziasmați, să știi, nepoată-ta asta mică i-a și cerut maică-sii să îi cumpere o vioară și ne-a rugat să îi găsim un profesor ca s-o învețe să cânte; bine, cunoști că ramura Macleod provine dintr-o familie de artiști recunoscuți pe plan internațional, așa că nici nu avea cum să nu fie și Paula o artistă, la rându-i. Mă gândeam chiar la băiatul acesta de cântă zilnic la fântână; tu ce zici?

— Îmi pare bine pentru bucuria ei și pentru că și-a descoperit vocațiile artistice, însă mi-e teamă să nu fie prea dezamăgită mai târziu, spuse rece Bruce încercând să nu ia în seamă. Taman voiam să îți dezvălui că Johnny este un escroc fără pereche, iar orașul nostru este o comunitate care tolerează tot felul de șarlatani.

— Cine este Johnny ăsta, cumnate?

— Nenorocitul ăla de violonist pe care tot orașul văd că îl pupă în fund și care câștigă într-o singură săptămână mai mult decât salariul meu lunar pe care mi-l plătește poliția.

— Aha, am înțeles acum.

— Crede-mă, Kyle, că am văzut câți bani strânge el în fiecare seară de când rondul meu trece prin centru și trec pe lângă fântână, cam pe la ora la care își face pungașul acesta bagajul... și ce crezi? Șnapanul vâra în buzunare peste o sută de dolari în fiecare seară, asta pe lângă că s-au găsit câteva femei fără altă preocupare care îi duc zilnic ceva de mâncare, adică omul acesta câștigă, ban pe ban, peste o mie cincisute pe săptămână, ne respiră aerul nostru atât de prețios, plus că are și hrana asigurată.

Consilierul făcu un semn brusc către colivia din bambus și canarul își încetă șirul armonios de sunete pe care le emitea, imitând de data asta la perfecție celebra arie a lui Schumman. În camera lor se lăsă o liniște apăsătoare, întreruptă de foșnetul apei care se scurgea pe frunzele uriașe ale ferigilor din pădurea tropicală. Când și când în depărtare răsuna glasul unui babuin care își vărsa nervii pe ploaia ce-l oprea să pornească după fructele zemoase de goiaba.

— Și ce anume ai dori să fac eu, cum aș putea să te ajut?

— Kyle, dumneata personal ai putea să mă introduci în audiență la primar, întrucât doresc să lămuresc cu el situația așa cum ți-am prezentat-o și ție și să vedem ce măsuri ar putea lua împotriva acestui potlogar.

— Mi-e cam teamă, cumnate, tu ai avut întotdeauna în tine ceva de sălbăticiune, vru să îl refuze Kyle. Te cred în stare să faci fie un gest nesăbuit de curajos fie unul periculos de stupid.

— Apuse sunt vremile alea, cumnate, acum suntem pe deplin responsabili, rânji cu un aer liniștitor Bruce. Îmi lipsesc mult, e drept, dar ce-a fost a fost.

Consilierul se ridică atunci hotărât și îi făcu semn să îl urmeze, după care apăsă pe un alt buton de sub birou. În spatele său pădurea tropicală dispăru ca și când n-ar fi fost, iar peretele glisă cuminte la locul său.

— Domnule consilier Macleod, domnule polițist Bruce, vă mulțumesc foarte mult pentru informare și pentru preocupare, dar țin să vă informez că nu prea avem cum să luăm măsuri legale împotriva sa întrucât omul doar cântă, nu cerșește, îi răspunse primarul, uitându-se îndelung în agenda personală cu marginile aurite, pe care o închidea şi-o deschidea întruna.

După care ridică neputincios din umeri:

— Adică muzicantul acesta de care vorbim nu vine în fața dumitale să îți ceară bani sau să îți ceară să-l hrănești; el este un artist care așa înțelege el să se manifeste, cântând la vioară, și dacă l-am învinovăți de cerșitorie, același lucru ar trebui să facem și cu pictorii care vin în fiecare duminică în piață și își expun lucrările, ba chiar mai vând dintre ele, ori pe graficienii care vă realizează portretul ori caricatura la minut.

— Domnule primar, începu Bruce, consiliul orașului ar putea insitui o amendă care să-i oprească pe cei care, prin atitudinea lor tolerantă, încurajează astfel de apucă-

turi, iar eu, ca braț al legii, aș fi mai mult decât bucuros să o aplic.

— Este o nebunie, domnule polițist, niciunul dintre consilierii actuali nu ar semna o astfel de hotărâre, pentru că și-ar tăia singuri creanga de sub picioare, mai ales când alegerile bat la ușă.

— Ai dreptate, domnule Murdoch, toți consilierii își doresc să fie realeși, inclusiv dumneavoastră, așa că nu mă surprinde deloc ceea ce îmi spuneți, îi liniști consilierul Kyle. Totuși, dacă am introduce un astfel de impozit l-am putea numi *„taxa bunului samaritean"*, și ar însemna ca aceluia care își permite să dea un ban fără să îi fie cerut, atunci cu siguranță că își permite să plătească și această taxă modică de un dolar, care să intre cu adevărat în bugetul orașului și al comunității. Ca să nu spunem că prin prezența lui în oraş ne împuținează din aerul pe care îl mai avem şi care se împuținează pe zi ce trece.

Primarul păru că se gândește un pic, aşa încât arboră o mină serioasă, ca atunci când știe că are de luat o decizie dificilă. Privi îndelung spre tabloul de pe peretele opus, care îl reprezenta ținând în mână un sceptru nobiliar, despre care i se spusese că îi aparținuse cândva regelui Ludovic al XVI-lea. Atunci îl cumpărase fără să stea prea mult pe gânduri și dintr-odată i-a venit ideea să se imortalizeze pe pânză, în ulei, aşa cum văzuse la marile muzee din marile oraşe pe care le vizitase înaintea Războiului: așa încât a comandat unui renumit pictor contemporan

un tablou în stil renascentist, care avea să îl reprezinte pe el în mărime naturală. A durat aproape doi ani până când lucrarea a fost gata, dar mai mult datorită mofturilor sale de primar, care ba se dorea să fie pictat rezemat de un birou, ba în picioare lângă un jilț imperial, moștenit de la socrul său, venerabilul căpitan; până la urmă a cedat în fața pretențiilor financiare ale artistului și s-a mulțumit cu imaginea de la prezidiul unei ședințe de consiliu, în care își ținea apăsat degetul arătător pe masă, ca și când ar fi dorit să sublinieze cu fermitate un aspect grozav de important. Pentru un moment își dori să fie cel din tablou, să aibă acea putere și fermitate în exprimare, însă știa că este un boem căruia nu îi plăcea să se contrazică cu nimeni.

— Cam așa e! În fond, ce nevoie avem noi de cântecele lui, având în vedere rata șomajului? se întrebă mai mult ca pentru sine. Domnule polițist, de mâine vei fi numit șef al serviciului de colectări al taxei de bun samaritean, doar a fost ideea dumitale... așa încât, te rog să depui toată sârguința pentru a îți îndeplini sarcinile de serviciu cât mai conștiincios.

A doua zi noul șef al serviciului de colectare a taxelor a ridicat un chioșc din mase plastice chiar lângă fântână, în care a amplasat un funcționar înarmat cu un chitanțier, funcționare care avea misiunea de a nu părăsi locația decât odată cu plecarea violonistului. Acesta, de fiecare când cineva se apropia de muzicant și îi lăsa lângă cutie

fie o bancnotă, fie un produs de patiserie ori vreo farfurie cu mâncare, îi tăia pe loc o chitanță pe care îi scria numele și i-o înmâna, înștiințându-l astfel că datorează o sumă de bani bugetului local. Au fost proteste, au fost îmbrânceli, au fost cuvinte grele aruncate către primarul cel lacom și angajații acestuia, dar toate au fost aplanate de intervenția hotărâtă a poliției locale, cu rondurile lor omniprezente prin piața centrală și pe străzile din jurul acesteia.

Iar din ziua aceea nimănui nu-i mai conveni nici să se apropie de fântână ca să-l asculte, cu atât mai puțin să-l gratuleze pe violonist cu nici un fel de bancnotă, de niciun fel de valoare, pentru a nu fi nevoiți să mai scoată din buzunar și alți bani. Câteva femei se mai riscară și încercară să îi aducă ceva de mâncare muzicianului, însă Bruce avea ochi peste tot, și nici nu plecau bine de lângă violonist că apărea ca din pământ, întinzându-le acestora bonul cu taxa pe care mărinimia acestora o făcuseră posibilă.

Treptat, oamenii deveniră indiferenți, iar cu timpul, deveniră tot mai dezinteresați de problema violonistului. E drept că încasările la bugetul local se reduseseră dramatic, în unele zile funcționarul detașat în piață venind cu încasări zero, însă scopul lui Bruce, acela de a-i determina pe oameni să nu își mai arate bunăvoința față de muzicant, dăduseră roade.

Acesta însă continua să-i privească cu aceiaşi ochi vioi după oamenii care acum treceau timorați pe lângă el, fără a îndrăzni să-i mai arunce vreo privire, de teamă să nu

fie taxați și pentru așa ceva. Şi pentru prima oară, după două săptămâni în care chitanțierul primăriei nu mai înregistrase niciun venit, iar şeful serviciului de colectare a taxei fusese destituit şi retrogradat în vechea sa funcție de polițist local, cântecul viorii nu mai încetă odată cu căderea serii, ci se prelungi mult în noapte; a răsunat ca un cântec de lebădă, sfâşietor şi dureros, pentru ca să se curme brusc în zori.

Dis-de-dimineață, violonistul a fost găsit țeapăn pe ghizdul fântânii, cu fața vânătă și cu ochii ieșiți din orbite, fiind sufocat de coardele arcușului pe care o mână criminală le uitase strâns înfășurate în jurul gâtului. Nu departe de el, într-un morman de cenușă trecătorii care îi descoperiseră cadavrul au putut zări câteva rămășițe din vioară, arsă aproape în întregime, ca şi cum prin incendiere aceasta ar fi putut să își urmeze stăpânul dincolo, în neființă.

Violonistul avu parte însă de o înmormântare frumoasă, și asta mulțumită oamenilor care, impresionați de drama sa, se uniseră într-un comitet de inițiativă reușind să pună mână de la mână și cumpărându-i acestuia lucrurile necesare pentru drumul spre cele veșnice.

Poliția a tergiversat foarte mult cercetările în privința găsirii ucigașului violonistului și tragerea acestuia la răspundere, alimentând astfel bănuielile orășenilor care puseseră crima în cârca autorităților, cărora prezența artistului nu le mai aducea niciun beneficiu. Opoziția, care

părea a fi ceva mai informată, dar și mai interesată, a profitat de acest lucru și a lansat ipoteza că poliția cunoaște deja numele ucigașului, dar conducerea preferă să aştepte rezultatele alegerilor înainte de a întreprinde vreun demers, încercând să abată atenția opiniei publice către alte subiecte și mizând pe ideea că memoria colectivă avea să-l estompeze şi să-l înlocuiască de la sine cu alte personaje.

Însă oamenilor le era greu să-l uite. Fețele le redeveniseră posace, uitaseră să zâmbească, iar când treceau pe lângă fântână și vedeau locul unde până nu demult stătuse violonistul golit, străjuit acum doar de câteva lumânări ce ardeau foarte încet, simțeau cum o greutate le apasă pieptul, împiedicându-i să respire, semn că muzica acestuia începuse să le lipsească deja.

Așa cum începuse să le lipsească şi oxigenul produs de vioară.

Cum ne-a salvat Vasile de la invazia extraterestră

Lui Vasile îi plăcea ploaia de când se ştia el pe lume. De mic copil îi plăcea să zăbovească în preajma ploilor, fie admirând stropii mari ai torentelor de vară, cocoţat cumva pe lada aia veche de pe veranda casei bunicilor, fie semeţit pe la ferestrele casei părinteşti, atunci când ploaia rece şi măruntă de toamnă îi îngheţa degetele picioarelor ori ale mânuţelor sale slăbănoage. Iar după ce remarcaseră că îi place să savurezeze din plin momentele de după ploaie, călcând cu nesaţ în bălţile ori noroaiele satului, părinţii săi au ajuns la concluzia că *ăsta micu* trebuie educat mai aspru, aşa că după primele două escapade prin noroiul şi bălţile din curte a făcut cunoştinţă cu echivalentul părintesc al Sfântului Neculai din Cui al lui Creangă, precum şi cu promisiunea că acela nu a fost

doar începutul unei îndelungate prietenii. Nu conta că era doar era copil, însă un copil neascultător care nu ştia ce înseamnă leşie ori rufă murdară, îi spunea maică-sa, va face reumatism când va creşte mare. Bine, Vasile cel mic nu ştia atunci ce înseamnă aia *reumatism*, dar după nume putea să jure că-i aparţine lui Martin, ovreiul din capătul satului, cel care vindea ţigări americane în timpul războiului şi Regale pe sub mână după ce venise peste ei puterea populară; dar na, nu putea explica de unde-i venise ideea asta, dar era probabil că toţi ăştia or fi ceva rubedenii între ei; iar dacă va fi să fie, atunci când se va fac mare, da, şi-ar dori să facă şi el rost de-un *reumatism* dintr-ăsta, să o ducă la fel de bine aşa cum o duce şi Martin ăsta, căruia nu-i lipsea nimic din curte.

Însă, pe măsură ce a înaintat în vârstă, Vasile a ajuns să îşi rafineze gusturile şi să-şi direcţioneze mai bine preocupările. Pasiunea asta a lui pentru ploaie îl transformase treptat într-un tip extrem de locvace atunci când cineva aducea vorba de meteorologie, de vreme, ori despre timpul probabil. Asta deşi nu întotdeauna era şi înţeles de cei cărora li se adresa, şi care, după primele fraze în care încerca să explice fenomenologia formării presiunii atmosferice, mai aveau răbdarea să îl asculte. Cu toate astea, Vasile chiar devenise un fel de expert în domeniu, unanim recunoscut ca atare la el în sat; iar la birt, deseori prevederile sale erau confruntate cu cele tipărite la rubrica meteo din *„România Liberă"*. Ei bine, confrun-

tarea acestor doi titani ai meteorologiei, unul național, celălalt local, se solda, invariabil, cu un învingător detașat: de fiecare dată, prognozele lui Vasile erau cele valide.

Apoi, așa cum îi șade bine oricărei persoane cu o experiență de netăgăduit în spate, Vasile devenise un expert al domeniului: era suficient să privească cerul înnorat și să realizeze cam care va fi cantitatea de picături ce urma să cadă, le ce oră va începe ploaia și cam cât timp va dura. Bunăoară, și aici sunt o grămadă de săteni care au fost de față și ar putea depune oricând mărturie, într-o bună vară, pe o asemenea arșiță încât până și la umbră puteai transpira, Vasile a scrutat cerul spre miazăzi, apoi, într-o tăcere deplină s-a ridicat de la masă, lăsând paharul de țuică din boască neterminat, a mers acasă unde avea lăsate în curte, la uscat, roadele câmpului proaspăt culese. Cu mișcări grăbite, apucă o prelată militară de camion din timpul războiului, moștenită de la taică-său, fost mecanic militar și depanator al camioanelor armatei, și care își găsise sfârșitul drumului pe undeva pe câmpiile de dincolo de Nistru. După ce a terminat Vasile de acoperit roadele câmpului, a fixat cu pietroaie din cele mari colțurile prelatei, a simțit mai întâi o ușoară adiere a vântului. *„Asta a fost de bun-găsit"*, spusese atunci Vasile către cei apropiați, după care mersese la cuibarele păsărilor, ferecându-le, lăsând abia la urmă închisul tuturor geamurilor din gospodărie.

Nici nu se așezase bine Vasile pe prispă, că un vânt puternic se stârni ca din senin, ridicând rotocoale de praf, frunze prea timpuriu căzute și crenguțe subțiri în văzduh. Pomii își unduiră trunchiurile, iar nori negri, grei, întunecară orizontul, deplasându-se cu viteză spre satul lor. O nouă rafală a șuierat peste case în semn de avertisment, după care s-au făcut auzite și câteva bubuituri îndepărtate care se rostogoleau pe întregul cuprins al cerului, sunete care mai degrabă aducea cu galopul unei herghelii de armăsari bine hrăniți.

Iar în mai puțin de o jumătate de ceas, cerul plumburiu adăpa vijelios pământul ars de soare cu stropi mari şi răcoroși, umplând crăpăturile făcute de secetă și trezind la viață natura sufocată de căldură.

Cu toate astea, de fiecare dată când ploua în regiunea lor, pe câmpurile din preajma așezării sau chiar prin satele apropiate, Vasile aborda mai mereu o mină de om nemulțumit. Se uita la cer cu o expresie de om nedumerit, întindea mâna după stropi, aștepta să cuprindă în palmă câți mai mulți apoi îi gusta, după care se scutura și pleca nemulțumit, dând din mână a lehamite. Încă de la primele picături îşi dădea seama că fenomenul respectiv nu aducea nici pe departe cu Acel Lucru Special pe care îşi dorea el să îl observe. Nu, nu era deloc ceea ce căuta.

Prin sat, pe la crâşmă sau în discuțiile ocazionale cu oamenii care-l opreau să-l mai întrebe una-alta, Vasile avea cam aceleași discurs: de fiecare dată le spunea că

ploile de acum nu mai sunt ceea ce erau cândva, în tinerețea lui; norii aveau o altă consistență atunci, alte forme, picăturile de ploaie sunt schimbate față de cele de acum treizeci de ani, ba parcă și fulgerele sau trăznetele care însoțeau fenomenele meteo extreme erau mult sub intensitatea pe care el o cunoștea. Doar ploile de toamnă încă mai semănau cu cele de atunci, mai ales când erau însoțite de acel vânt rece și tăios care parcă înfigeau cuțite în oasele sătenilor de fiecare dată când șuiera.

Se vedea treaba că Vasile era pe deplin cunoscător al acestui domeniu. Apucase să studieze timp îndelungat fenomenele care se produceau în jurul satului lor, așa că îi plăcea să se creadă despre el că devenise în acest răstimp și un tip *doxat*, așa cum auzise el că le spun oamenii de la oraș celor ce erau mai deștepți decât ei. Asta chiar dacă, uneori, dintr-un exces nefiresc de modestie, Vasile nu vroia să pară un atoateștiutor și mai lăsa, din când în când, să planeze asupra spuselor sale o aură de probabilitate amestecată cu puțin mister. Bine, nu de-altceva, dar se temea că într-o zi poate apărea ca de nicăieri un nebun, o persoană rău-intenționată, un fel de Nură Nărodul, care ar putea să-l observe în fiecare zi, să-l urmărească ani întregi pas cu pas, să îi cunoască locurile pe unde umblă, orele pe care le petrece în gospodărie și timpul pe care și-l dedică pasiunii sale, pentru ca apoi să încerce să-l copieze, să-i reproducă cercetările și descoperirile pe care le făcuse până acum, pentru ca apoi să le prezinte lumii

ca fiind ale sale, furându-i întreaga muncă, ba furându-i însăși identitatea.

Cu toate astea, atunci când se cherchelea, începea Vasile al nostru să îndruge istorii nemaiauzite de urechea nici unui sătean. Se punea să vorbească atunci verzi şi uscate, despre nişte chestii care pluteau în *imponderabilitate* pe cerul azuriu al comunei lor, şi care se ascundea privirilor cetățenilor de rând în spatele unor nori speciali – și aici Vasile rostea nişte nume ciudate încât mulți dintre sătenii care nu credeau că-i înjură recurgeau la nelipsitul semn al crucii, însoțit de invariabilul moment al scuipatului în sân. Ei bine, Vasile le mai povestea oamenilor și că acele chestii plutitoare se numeau *garide*, și că ele stăteau suspendate pe cer în spatele unor nori; evident că erau ascunse privirilor țăranilor de rând, care oricum nu-și vedeau capul de treabă, și nici prin gând nu le-ar fi trecut să caște ochii și gura toată ziua spre cer, şi să vadă că *garidele* alea puteau lua forme care de care mai ciudate, făcând nişte combinații între *cumulonimbus* şi *altrostratus* (sau cum le-o fi zicând Vasile norilor ălora, mai ales că spunea lucrurile astea numai după ce se cinstea copios, aşa încât bieții ascultători ocazionali erau derutați şi nu ştiau dacă alea erau numele lor reale sau dacă nu cumva Vasile le pocea, ca tot omu', de la beutură).

Bineînțeles că după ce interlocutorii săi de la cârciumă îl ascultau preț de câteva câteva minute, începeau să îl privească precum o lighioană ciudată, apoi dădeau din

cap a dezaprobare, mulți dintre ei spunând că nici prea multă carte la casa omului nu e bună, că îi ia mințile şi îl face să spună tot felul de bazaconii; şi că doar nu o fi de la băutură, fiindcă uite, cea mai bună dovadă erau ei, care deşi mai gustau câte o palincă ori un vinişor, nu se apucau să împuie lumii capul cu toate măscările alea. Ba mai venea și unul Ilie, care, în contrapartidă cu poveștile lui Vasile, venea și el să povestească ce pățise mama unui coleg de-al lui, de la muncă de la oraș anul ăsta, de Săptămâna Patimilor, când fusese să se spovedească.

— *Stai așa, să-ți spui eu una și mai și, măi Vasile,* zicea vesel Ilie, *că și aici poate că este mâna garidelor alea de care ai vorbit tu ceva mai devreme. Ce se întâmplă, omul acesta de care îți vorbesc eu acum, Mihail sau Mișa, un rusnac aciuit pe-aici pe la noi, și care o are pe mumă-sa la țară. Aia e o femeie cu frica lui Dumnezeu, care pune bănuț pe bănuț să cumpere o lumânare și să meargă cu ea la biserică. Toate bune și frumoase, viața mergea înainte și baba Floarea a ajuns la biserică, a aprins lumânarea, a bătut temenele, mă rog, s-a dat cu capul de dușumele, rugându-se și cerând tot soiul de milostenii, vezi tu, în schimbul lumânării aprinse. Și apoi se așează baba de mumă-sa la coadă, la spovedanie, după o altă bătrânică, și vedea cum oamenii doar ce intrau după paravan, la popă, nu stăteau mai mult de un minut și ieșeau pe dată. „S-o grăbi și popa acesta", își zise maică-sa, și în sinea ei se bucură, asta însemna că rândul ei avea să vină mai repede și că n-avea să-și petreacă prea mult timp pe la biserică, mai ales că avea o grămadă de treburi*

de gătat și prin gospodărie. Și uite-așa, destul de repejor, i-a venit și babei Floarea rândul la spovedanie și astfel ajunse după paravan. Cum intră, cum o ia popa la întrebări: „— Cum te cheamă, măicuță, și ce păcate ai făcut? Ai hulit oare pe careva, îți aduci aminte rar de Dumnezeu, ori nu cumva ești îndoită în credință?", „— Floarea mă cheamă, părinte, și da, cred că am păcătuit", îi răspunse baba Floarea, după care făcu o plecăciune adâncă și plină de smerenie. „— Dumnezeu are să te ierte, mamă Floareo, însă important este să crezi în El", îi răspunse popa, și o acoperi cu patrafirul, începând să rostească o rugăciune. „— Eu cred, părinte. Numai că mai vine ficiorumeu acela de la oraș, și-mi zice câte și mai câte, ba mă mai și ceartă, părinte, dar eu tot cred în El.", „— Foarte bine, măicuță, așa să faci, să crezi... dar ia zi-mi și mie, ce anume zice fiu-tău când vine de la oraș?", „— Păi ce să zică, părinte, spune și el prostii. Cică Dumnezeu nu există, că au fost astronauții sovietici acolo, în Cosmos, și au răscolit cerul, norii, luna, și nu au văzut nici urmă de El. Încă mai spune că toată credința asta a noastră este o prostie, și că am face bine să ne grijim de altele. Și mi-a mai spus el câte și mai câte." „— Câte și mai câte, zici?", făcu popa mânios. „Dar toate câte-s aici, în jurul nostru, cine oare le-a făcut? De unde vin planetele, stelele și luna, dacă nu ar fi existat Dumnezeu? Cine le-a făcut? cine a făcut Pământul, cine a despărțit apele, dacă nu chiar El? Asta nu ți-a spus ficioru-tău? Oare totul o fi fost cumva vreo vrăjitorie?" o mai întrebă popa. „— Nu mi-a spus, părinte", zise baba Floarea, clipind firav din ochi. „Nu mi-a spus decât că ei

discută despre altceva la ședințele alea ale lor, de la partid.", „— Mai știi," zise popa, dregându-și glasul și căzând pe gânduri," poate că are și ficiorul acela al matale dreptate. Adică, poate că Dumnezeu nici nu există, dacă l-au căutat cosmonauții ăia și nu l-au găsit, și că totul în jurul nostru poate că este o vrăjitorie". Și se uită atunci baba Floarea speriată la popă, care-i spuse: „— Haide, pleacă acum, că mai sunt la coadă și alți credincioși". Și uite-așa, bre Vasile, a ieșit baba Floarea nedumerită din biserică, suspinând și făcând cruci peste cruci, și cred că garidele alea ale tale tot nu există, că și astronauții ăia au fost acolo și n-au găsit nimic.

★ ★ ★

Teoria lui Vasile era extrem de simplă însă, aşa cum avea să se dovedească până la urmă, avea şi un ridicat grad de simț civic. În opinia lui, Pământul urma să fie invadat de extratereştri ăia mari şi verzi pe care îi văzuse desenați în fițuicile pe care le citea Ionică, fiu-său, şi că atunci când urma să vină timpul, *ăia* trebuiau să coboare din chestiile zburătoare cu care se ascundeau în nori, *garidele* de care tot pomenea. De unde îi venise ideea asta nu vroia să spună nimănui, însă Ionică îi descoperi la un moment dat secretul, în mod întâmplător, ascuns sub o pernă: era vorba de cartea pe care el o împrumutase de la biblioteca şcolară şi pe care fusese nevoit să o declare pierdută, acțiune completată cu scoaterea sa la careu, în

fața colegilor, pentru ca stigmatizarea sa să servească drept pildă pentru cei care, pe viitor, aveau de gând să mai facă uitate diferite volume neprețuite ale școlii. E drept că în schimbul *„Hiperboloidului Inginerului Garin"* tatăl său cumpărase pentru bibliotecă o altă carte din editura Cartea Rusă, *„Legendele căpitanilor stelari"* parcă se numea, şi în felul ăsta scăpase doar cu mustrarea respectivă, fără ca nota la purtare să îi sufere vreo modificare – aşa cum extrem de nevoalat îl amenințase bibliotecara aia grasă şi sulemenită care făcea naveta de la oraş. Fără îndoială însă că seva înțelepciunii lui Vasile nu sălăşuia doar în cartea lui A.N. Tolstoi, întrucât volumul fusese descoperit întâmplător după ce ajunsese în prealabil la oraş şi, printr-o ciudată potrivire a sorții, apucase să vadă la cinema ecranizarea respectivului roman. Dar, dacă era să îl întrebi pe Vasile, cu siguranță că el ar fi susținut neostoit că înțelepciunea sa era rodul unor acumulări extrem de vorace efectuate de dumnealui de-a lungul timpului, în niciun caz seva cunoașterii nu ar fi putut să aibă rădăcinile și trunchiul într-o carte atât de subțirică.

Practic, Vasile începuse să fie considerat prin sat, cel puțin în privința prognozei meteo şi a cunoştințelor despre norii care aduc ploaia, un fel de profesor. Nu rareori îl puteai auzi dregându-şi vocea şi luând cuvântul, mai tare decât toți, la adunările de la cârciumă; asta fiindcă la CAP nu avea loc de inginerul Tomescu, un tip tinerel şi pistruiat, cu un păr roşcovan şi cu o privire destul de

tâmpă, dar extrem de logoreic. Tomescu părea să fie unul din acei orășeni care nu ştiau alta decât ce scria în cărțile pe care zicea că le citise el în facultate, însă în momentul în care închidea cartea și trebuia să aplice cunoștințele căpătate pe o situație anume, spunea că despre așa ceva nu se scrisese nicăierea. Pasămite, din câte spunea gura lumii, facultatea la inginerul Tomescu părea să fi fost precum baia pentru țigani, adică se aflau într-o situație de incompatibilitate extrem de evidentă, respingându-se reciproc. E drept că în momentele sale de mare sinceritate, adică atunci când dădea cu nasul de mirosul unui pahar de vin, inginerul Tomescu obişnuia să spună că i-ar fi plăcut să lucreze în continuare la CEC, ca funcționar la ghişeu, însă în momentul de față acest lucru nu mai era posibil. Iar micul său surghiun începuse în ziua în care, total neinspirat, avusese o mică divergență cu doamna P., o doamnă extrem de cochetă, provenită din înalta societate a oraşului, o femeie care sărea cu uşurință pragul vârstei de 50 de ani. Proaspăt părăsită de al treilea soț, madam P. îşi descoperise plăcerea de a pierde ore întregi sporovăind diverse cu membrii personalului băncii care erau de serviciu la ghişeul băncii. Printre aceştia câțiva, cu onor făcea parte şi viitorul inginer agronom Tomescu. Doar că, prins în mrejele a ceea ce unii ar fi putut-o denumi dragoste adolescentină, viitorul inginer a făcut o greşeală de neiertat exact atunci când doamna P. a făcut una din lunarele sale depuneri, greşeală care a fost obser-

vată, evident, în următoarea lună, iar sentimentele ce se înfiripaseră între deponent şi casier se sparseră precum un balon de săpun şi numai intervenţia telefonică plină de energie a tatălui său, deputat în Marea Adunare Naţională, a făcut ca aparatul de partid să îi propună, vremelnic, din câte se lăuda el, trecerea în funcţia de inginer agronom la CAP-ul din comuna asta.

Treptat, simţind în acea seară o oarecare undă de interes din partea auditoriului ori mizând pe faptul că efectul palincii celei noi se face resimţit mai greu în timp, Vasile începu să îşi expună crâmpeie din teoria sa, teme disparate ce nu făceau decât să pună în încurcătură pe oricare nou-venit în lumea colocvială a cârciumii lui Petrică. Astfel, Vasile le explică ţăranilor cum că e mai bine să aştepţi anumite zile încinse de vară ca să treieri decât să bagi combina CAP-ului într-un pământ reavăn, aşa cum se făcea acum. Şi că, dacă ţii prea mult grâul necules, atunci poţi avea surpriza ca dimineaţa să îl găseşti culcat în toate părţile, cu spicul pus la pământ, de parcă toată noaptea o ceată de elefanţi se tăvăliseră pe-acolo. Şi mai spunea Vasile că atunci când stai prea mult cu grâul necules, parcă aşterni un covor ca să vină la tine în casă ăia care stau sus, în *garidele* lor, şi care te supraveghează – puteau fi ori ruşi, ori americani, ori oameni din ăia, verzi, de coboară din OZN-uri – că altfel pe cine altcineva ar putea să intereseze câte bani scoteai tu, măi Ilie, la hectar?

Vasile spunea că ăia din *garide* doar ne supravegheau şi nu se puteau arăta încă la faţă întrucât mediul nostru, adică aerul în care trăiam noi, nu le permitea asta. Pentru ei, oxigenul era un gaz toxic, ei respirau cu metan, aşa că orice pas ar fi făcut aceştia pe Pământ fără mască ar fi însemnat un risc enorm. Pe de altă parte, atmosfera noastră era mult prea densă pentru ei, mai ales că pe planeta lor aerul plin de metan era rarefiat, şi în momentul în care ar fi păşit afară din *garide* ar fi simţit aceeaşi greutate pe umeri precum scafandrul care coborâse pe fundul lacului Morii. *„Păi dar e normal, mă Vasile,* îl combătu încrâncenat Ilie, *doar vezi şi tu cât de poluat este aerul nostru de la câte mahoarce fumăm noi acilea, ăia dincolo. D-apăi cine crezi tu că mai poate să respire ca în copilărie, când nu-l vedeam decât o dată pe lună pe chiabur scoţându-şi ţigareta şi trăgând din ea ca un paşă. Ia uite la mine, na, uite cum vreau eu să trag aer în piept..."* şi aici Ilie făcuse o pauză prin care dorea să îşi însoţească vorba cu fapta, umflându-se plămânii cu aer, acţiune care eşua lamentabil într-un acces de tuse tabagică. Vasile mai nu zisese nimic, era evident că Ilie nu stăpânea prea bine subiectul şi că orice încercare de a-l face să priceapă diferenţa de structură chimică a atmosferei este sortită din start eşecului, aşa că îşi continuase netulburat expozeul: *„Ba, din contră, băi Ilie, din când în când, extratereştrii din garidele alea se învelesc într-un nor cumulonimbus şi de acolo îşi trimit pe Pământ, sub forma unor fulgere, diverse lucruri şi maşinării care să le aducă informaţii despre atmosfera*

pământului; mai mult de atât," continuase atunci Vasile, „*cu acele raze ei prindeau şi oameni normali, aşa, ca mine, sau ca nea Ilie aici de faţă, deşi faţă de el am serioase dubii, şi îi ridicau în garidele lor, loc unde făceau tot felul de experimente medicale pe ei. Nu râdeţi, bă,* se supărase atunci Vasile, *că voi nu aveţi habar câţi americani sau engleji au dus ăştia pe la ei prin garidele alea numai ca să îşi pregătească terenul şi să ne vină nouă pe cap, că şi-acum de-aia se zice că sunt şi americanii ăia mai avansaţi decât noi, că alfel cum credeţi voi că au ajuns ei anul trecut pe Lună, iar tu, Grigore, nici până la Sibii nu ai fost în stare să ajungi, la fii-ta la cămin?*" „*Bine mă, Vasile,* comentă iritat Grigore de la masa la care se aşezase, *las' că vedem noi ce o să faci tu de la anu' când s-o duce ăla micu', Ionică, la oraş, la şcoală, vedem noi cât de avansat o să fii!*"

E drept că Vasile era mulţumit de sine şi de teoria sa, motiv pentru care ţinuse să sublinieze faptul că, după îndelungi cugetări, găsise modalitatea prin care le-ar putea zădărnici extratereştrilor ălora din *garide* tentativa lor mişelească – şi imperialistă – de a cuceri Terra. Bine, încercase să răspundă la întrebarea pe care Mitică i-o adresase, cum că „*ce naibii să caute extratereştrii ăia să ne cucerească taman pe noi, care suntem cum suntem, adică vai de noi, cu mulţi ani în urmă, şi nu încep cu americanii fiindcă tot au la ei acasă bomba atomică, fac filme cu cowboy şi le cântă Elvis?*", iar Vasile, care pricepuse unde cam vrea ăla să bată, îi explicase cum a putut el de frumos ce ţară bogată avem noi şi că, de fapt, socialismul este formă de organizare supe-

rioară imperialismului capitalist şi corupt şi că dacă extratereştrii vroiau să cucerească o civilizaţie începeau cu ăia avansaţi din punct de vedere social, nu şi tehnic, adică începeau cu noi şi nu cu americanii. Lui Mitică trebuia musai să-i explici atunci când te întreba ceva, fiindcă, pe lângă faptul că era proaspăt eliberat din puşcărie (unde fusese închis pe nedrept, dat fiind că tipul pe care îl lovise cu toporul în cap îl înjurase în prealabil de mamă, or Mitică ţinea foarte mult la mă-sa), era şi tipul de om care avea conştiinţa proprietăţii, adică dacă îi datorezi un răspuns, vine după tine acasă şi ţi-l cere. Ca fost puşcăriaş, Mitică întâmpina şi mari greutăţi în găsirea unui loc de muncă, mai ales că nici nu căuta, dedicându-şi timpul în exclusivitate băuturii, lucru menit probabil să îi ridice moralul. Prin urmare, singura lui şansă de a-şi face un rost în viaţă era ca taică-său să îi lase lui gospodăria, aşa încât în după-amiaza ce a urmat discuţiei cu Vasile, Mitică îl vizitase şi atacase frontal problema. *„Băi tată,* îi zisese Mitică, *ia trece-mi tu casa şi pământul pe numele meu, că tu azi-mâine te prăpădeşti şi nu-ţi mai folosesc la nimica"*. Taică-său, căpos ca orice ţăran român care până nu demult se opusese colectivizării forţate până când fusese convins de eforturile a două detaşamente de miliţieni veniţi special de la oraş, a refuzat din capul locului, pretextând că nu are decât 60 de ani şi, deci, mai are mult şi bine de trăit. *„Mai ai pe dracu'ghem"*, ţinuse fiu-său să îl contrazică şi pusese mâna pe un par ca să îi demonstreze, cu

argumente, că în viață este foarte posibil să te înşeli, mai ales când alinierea planetelor îți este defavorabilă.

★ ★ ★

Ideea lui Vasile era simplă şi fixă: trebuia să împiedice cu orice preț debarcarea extratereştrilor în satul lui. Din această cauză începuse să adune tot ceea ce considera necesar în tentativa sa: cuie, geamuri sparte, cutii de conserve pe care le dezghioca treptat, vărsând conținutul şi oprind tabla, ba, la un moment dat, pătrunse prin cuhnie şi odată cu el dispăruse şi tava de tablă pe care o folosea nevastă-sa, Măriuca, la coptul ardeilor şi a vinetelor. Nu a uitat nici de şuruburile din cutiile de mecanic moştenite de la taică-su şi nici de trusa cu unelte pe care acum o privea în felul în care privea în copilărie o plăcintă cu urdă, nici de tăbliile de la rămăşitele GAZ-ului fără roți rămas nu se ştie cum în curtea proprie, de la care a început apoi să demonteze farurile şi instalația electrică, împreună cu cele câteva piese electrice ale motorului. În mod absolut normal, Măriuca a remarcat în timp record dispariția ustensilei sale, aşa încât Vasile, cu toată elocința de care a dat dovadă în apărarea intereselor pământenilor, a fost nevoit să predea captura, după ce în prealabil a contribuit din plin la redarea strălucirii de altădată, chestiune care i-a răpit o întreagă după-amiază.

Aproape o lună întreagă a stat Vasile închis în magazia lui de scule şi nu a lăsat pe nimeni nici să arunce vreo privire înlăuntru, darămite să mai şi intre. Doar el ştia ce meşterea acolo zi şi noapte, şi se arăta extrem de irascibil atunci când cineva devenea curios din cale-afară şi îl întreba *„ce Dumnezeu moşmondeşte acolo?"*. Fiindcă na, e de înţeles ca omul să aibă şi alte preocupări, dar nu taman acuma, când grâul dădea în pârg, când se apropia culesul viilor şi în general când oamenii ăilalţi aveau atâta treabă încât numai de bazaconii şi farfurii zburătoare nu le ardea lor, dac-ar fi să ne luăm după afirmaţiile aproximative ale Măriucăi. Auzind-o, Vasile începea să zâmbească superior, ca şi când ar fi vrut să spună că i-ar lua prea mult timp ca să-i explice mersul lumii, după care rostea mai mult ca pentru sine un *„las'ca vedem noi mai încolo cine are dreptate, cum o să vină ea murga la traistă"*. După asta îi flutura femeii un zâmbet zeflemitor, se ridica de la bancul de lucru pe care şi-l amenajase şi reînchidea uşa, neuitând să adauge că în curând se va sparge gheaţa şi le va dovedi el tuturor de ce este în stare.

Sistemul gândit de Vasile se dorea a fi unul eficace, întrucât îşi propunea să realizeze un dispozitiv asemănător celui descris de *Alexei Tolstoi* în cartea sa. Doar că, atunci când sistemul va fi gata, finalitatea pe care şi-o dorea el avea să fie opusul ideii scriitorului rus. Şi cum teoria sa se baza pe faptul că extratereştri nu pot coborî pe pământ decât în cazul unei furtuni puternice, în mod evident di-

simulați de luminile pe care le produceau navele acestora, asemănătoare fulgerelor produse de norii cumulonimbus, aparatul său, pe care pompos îl intitulă *hiperboloid*, trebuia să contrareflecteze razele respective pe o rază nedeterminată, spre spațiul cosmic, aşa fel încât intruşilor nepământeni să li se închidă orice cale de acces. Mai ales calea spre satul său, față de care simțea că are datoria sacră de a-l apăra. Evident, odată ce această idee ar fi funcționat, iar extratereștrii ar fi fost întorși din drumul lor de invadatori și trimiși înapoi în spațiu, i s-ar fi dus cu siguranță vestea. Cu alte cuvinte, nu mai era decât o problemă de timp până când întreaga lume ar fi luat cunoştință de invenția sa, fiindcă năvălitorii galactici erau acolo sus și așteptau momentul prielnic, fără să știe ce năpastă-i paște pe pământ.

Pe urmă, să te ții ce dezlănțuire formidabilă ar urma să capete destinul său de țăran simplu: agențiile internaționale de presă s-ar fi bătut pe interviuri în exclusivitate cu el, marile companii industriale americane ori ruseşti s-ar fi înghesuit cu oferte spre a-i cumpăra invenția, iar din banii primiți putea să îi cumpere Măriucăi nu una, ci zece tăvi din acelea de inox, pe care aceasta ar urma să coacă o legiune întreagă de vinete ori de ardei gras. Mai mult de-atât, îi va cumpăra, cu mărinimie, că doar nu ajunsese să se mai uite la bani, borcanele aferente pentru a depozita zacusca pentru iarnă. Într-un cuvânt, Vasile era extrem de mulțumit de realizarea sa, aşa încât aştepta

cu nesaț momentul când îşi va pune la lucru invenția iar lumea întreagă avea să afle cine-i el.

Ei bine, fiind încă vară, e drept că pe sfârşite, însă căldura de august continua să toropească grădinile, momentul mult aşteptat avea să se ivească în curând. Iar într-o bună zi, Vasile a simțit adierea bruscă şi nervoasă a vântului cald, ca de final de august, adiere ce-a răscolit cu mână uşoară frunzele de viță-de-vie împletită pe aracii postați pe lângă casă, ori prin frunzele ascuțite ale caişilor. A privit cu mare atenție soarele, apoi a scrutat orizontul şi a decis că e momentul să meargă alene spre magazia unde îşi ascunsese invenția. A desigilat o baterie Elba anume păstrată pentru ocazie, baterie dintr-aceea pătrată, şi a potrivit-o într-un lăcaş ce îi părea destinat special, după care a apăsat singurul buton al maşinăriei. În acel moment, înăuntrul invenției sale a început să pâlpâie uşor un beculeț, iar motoraşul ataşat a pornit să învârtă dinamul luat de la bicicleta lui fiu-său, în timp ce acul unui cadran a prins a se zbate spasmodic, indicând o anumită direcție. Mulțumit de informații, Vasile a decuplat imediat dispozitivul, şi-a scos haina şi a acoperit maşinăria, apoi a ridicat-o atent pe braţe şi a ieşit pe stradă.

Când a ajuns pe câmp, cerul deja se înnorase prevestind din răsputeri o ploaie zdravănă. Norii erau destul de coborâți, în depărtare răsunau înfundat rafale de bubuituri; un fotograf profesionist ar fi putut imortaliza cadre de neuitat doar valorificând la maximum aspectul aces-

tora. Dar Vasile era departe de a fi un artist în după-amiaza aceea, şi cu atât mai puțin şi-ar fi dorit să piardă timp prețios admirând norii în loc să salveze de la invazie planeta ori satul natal, nu neapărat în ordinea aceasta.

A început să plouă exact când Vasile scotea haina de pe aparatul-invenție al său. De data aceasta însă nu a mai rămas să admire picăturile ploii, aşa cum făcea de obicei, ci a cuplat imediat comutatorul aparaturii, iar cadranul indicator s-a luminat şi indicatorul dintr-însul a prins viață. Se întunecase serios, norii fiind foarte joşi, iar printre picăturile mari de ploaie, la lumina fulgerelor, privind din depărtare, cei câțiva tărani surprinşi de furtună la treierat, aflați la adăpost sub un copac, l-au putut zări pe Vasile, care, de la depărtare părea o mogâldeață ciudată, în brațe cu un obiect greoi, luminat din interior, pe care îl muta dintr-un loc într-altul. Obiectul acela a prins a zumzăi şi părea că atrage asupra sa fulgerele furtunii, chemându-le şi trimițându-le înapoi în nori, de parcă ar fi intrat în contact cu ele prin ceea ce li se părea a fi o nemaivăzută cale de comunicare. Şi în scurt timp exact asta s-a şi întâmplat, întrucât norii, atraşi de obiect ca de un magnet, s-au strâns şi s-au bulucit într-un mănunchi din care, la un moment dat şi din toate direcțiile, au izbucnit concomitent mai multe fulgere ce au lovit acelaşi loc. Într-o lumină incandescentă, puținii privitori surprinşi de furtună au putut vedea cum mogâldeața aceea lasă atunci din brațe obiectul zumzăitor, lumina interioară a acestuia

creşte brusc în intensitate, schimbându-şi culoarea din gălbuiul palid într-un alb strălucitor, orbitor aproape, ascunzând cu intensitatea sa totul în jur, inclusiv entitatea care îl purtase şi care părea că se defragmentează treptat, lăsându-se absorbit în interiorul clocotitor, în timp ce fulgerele, în loc să se stingă, păreau că se retrag treptat, pe acelaşi traseu pe care şi coborâseră, până spre norii de la care porniseră. La puține clipe după asta, întregul loc s-a umplut de fum şi de miros de pucioasă, de parcă cineva ar fi deschis Porțile Iadului pentru aerisire şi, dezorientat de ceea ce văzuse în jurul său, le-ar fi închis numaidecât, în timp ce obiectul zumzăitor şi iluminat din interior, în loc să pice imediat pe pământ, a levitat ceva timp deasupra solului, scoțând sunete ciudate şi nemaiauzite de nimeni până atunci, pentru ca apoi să se aşeze cuminte peste haina fumegândă pe care sătenii, sosiți într-un suflet la fața locului, au recunoscut-o ca aparținând lui Vasile.

Iar din seara aceea de august nimeni nu l-a mai zărit vreodată pe Vasile, chiar dacă maşinăria inventată de el a mai fost utilizată ulterior de către oamenii din comună preț câțiva ani buni, ba cuplată la rețeaua electrică a comunei, atunci când cineva de la oraş se gândea să facă economie şi să oprească lumina în sat, ba pentru alimentatul bateriilor maşinilor de tot felul care veneau special din toate colțurile județului pentru aşa ceva, fiindcă nu se ştie cine răspândise vestea că maşinăria asta a lui Vasile producea atât de multă energie, într-un timp aşa de scurt,

încât orice baterie de maşină ar fi reîncărcată şi îi mărea acesteia şi durata de funcţionare şi nimeni nu îşi putea explica în ce fel anume reuşea asta, făcea să le scadă tuturor maşinăriilor consumul de carburant chiar mai mult de jumătate. Ca şi când asta nu ar fi fost de-ajuns, după ce au luat obiectul şi l-au studiat îndeaproape, oamenii au învăţat să cunoască timpul probabil pentru o perioadă lungă de timp, după cum se mişca acul indicatorului, aşa încât majoritatea cunoştea pe de rost când era mai bine să recolteze produsele câmpului ori când urma ca vremea să se schimbe brusc, sau dimpotrivă, când urma să vină o perioadă fără precipitaţii.

Totul a durat până când, la un an de la întâmplarea povestită mai sus, la poarta Măriucăi s-a oprit o Dacie albastră. Din maşină au coborât trei bărbaţi bine-clădiţi care, după ce i-au arătat femeii o legitimaţie îmbrăcată în piele neagră, au învelit invenţia lui Vasile într-o prelată bleumarin, au pus-o în portbagaj şi au dus-o la oraş, de unde nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ea.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

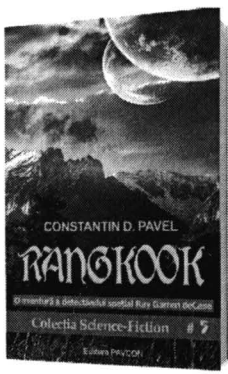

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariției unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

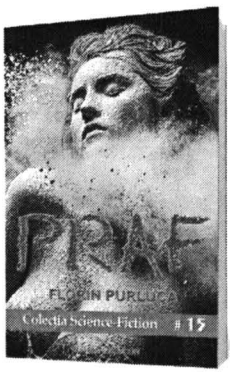

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Iarna păscălierului 5

Jocul de-a amurgul 29

Toți vom fi fericiți 65

Violonistul 79

Cum ne-a salvat Vasile
de la invazia extraterestră 99

"Corpul micuțului a început deodată să tremure; părintele a rostit rugăciunea şi a poruncit de trei ori Necuratului, cu o voce tunătoare, să iasă din trupul firav al copilului, spre lumină. (...) Şi un câine negru se strecură printre picioarele lor şi fugi din biserică schelălăind lugubru."

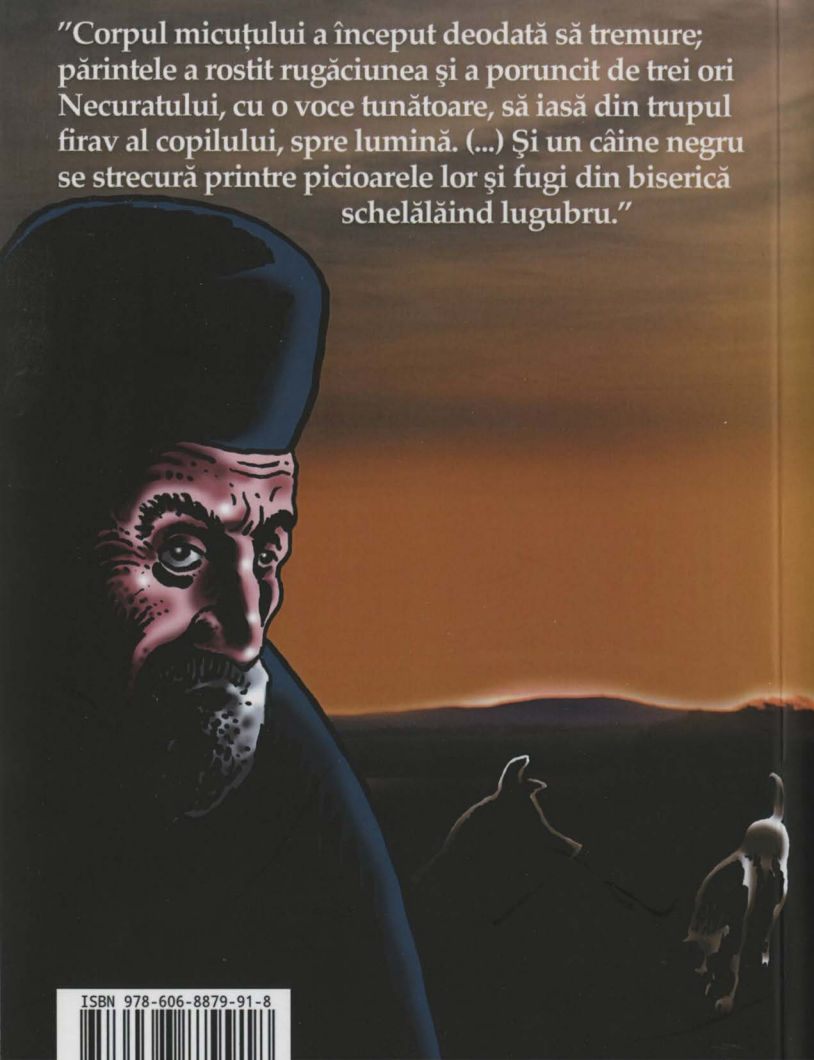

ISBN 978-606-8879-91-8

9 786068 879918

www.colectiasf.ro